

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

35. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

3. ZÁŘÍ 2006

Z obsahu:

V atmosféře Nanebevzetí
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
16. srpna 2006
- strana 2 -

Od Boha darovaný úsměv
Kateřina Werbergerová
je Kristův posel
v nemocnici
milosrdných bratří
- strana 4 -

**Homosexualita:
neřest, nebo biologické
programování?**
Nauka katolické církve
o homosexualitě
- strana 7 -

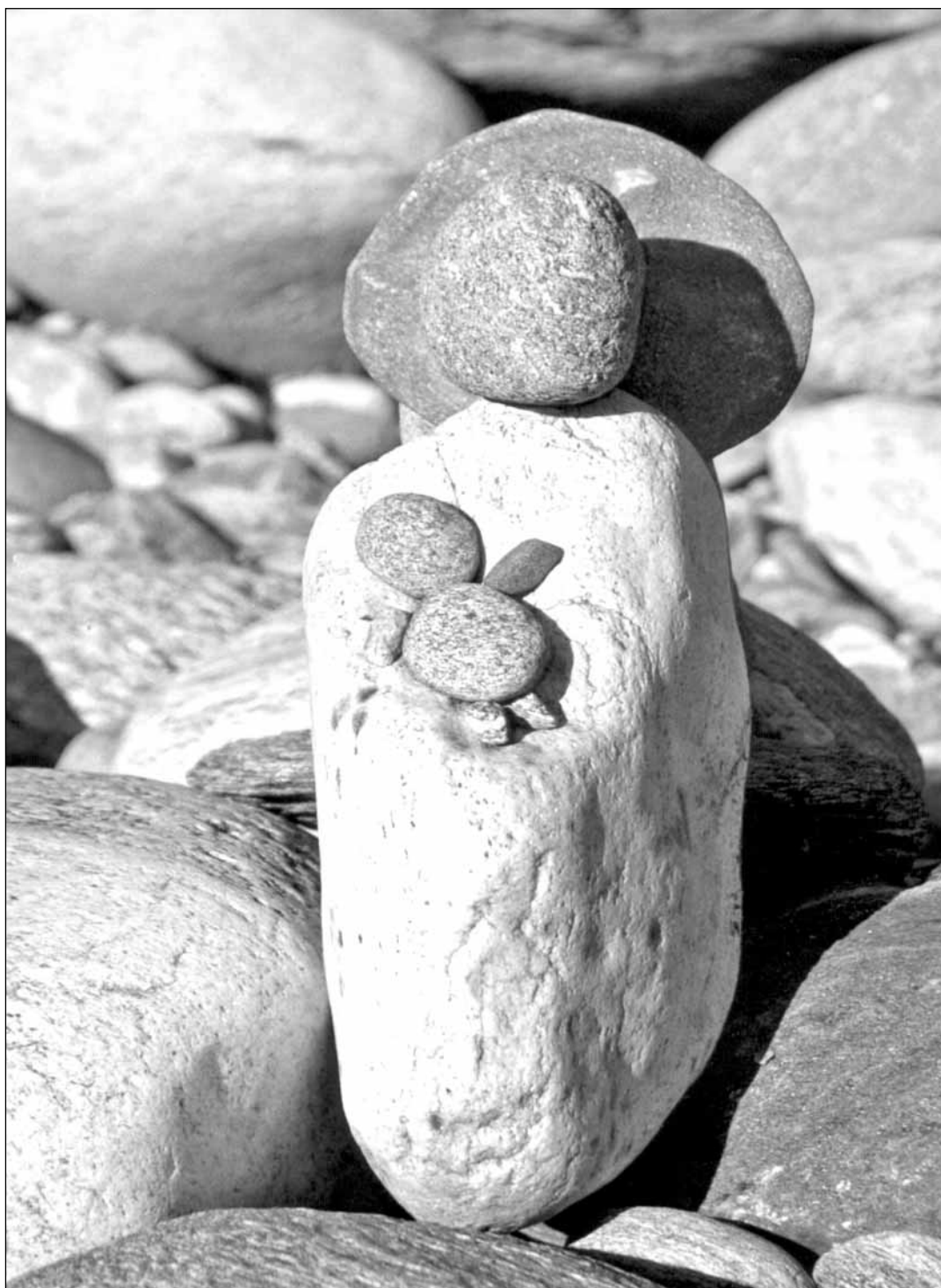
**Mons. ThDr. František
Cinek**
Vzpomínka ke 40. výročí
jeho smrti 3. 9. 1966
- strana 9 -

**Kam směřuje katolické
vysoké školství?**
Václav Wolf
- strana 11 -

**Zahledění do nebe
přetvářeli zemi**
Jan Graubner
- strana 11 -

**Podnikání
s důvěrou v Boha**
- strana 12 -

**Poutní místo Panny
Marie ve Skále**
Pověsti a skutečnosti
- strana 14 -

Naše obvyklé týdenní středeční setkání se dnes odehrává v atmosféře slavnosti Nanebevzetí blahoslavené Panny Marie. Chtěl bych vás proto pozvat, abychom obrátili ještě jednou pohled k naší nebeské Matce,

ni skutečnost, která představuje důležitou pravdu víry.

Jak to tedy udělat, aby toto zářivé světlo naděje dnešní společnost stále více vnímala? Lidé dnes žijí, jako by nikdy neměli zemřít, anebo jako by smrti mělo všechno skončit. Někteří jed-

V atmosféře Nanebevzetí

kterou nám včera liturgie představila ke kontemplaci, jak triumfuje s Kristem v nebi. Tento svátek křesťanský lid vždy velice prožíval už od prvních křesťanských staletí. Jak je známo, připomíná i tělesné oslavení onoho Božího tvora, kterého si Bůh vybral za Matku, které pak Ježíš svěřil jako Matce celé lidstvo. Nanebevzetí evokuje tajemství, které zajímá každého z nás, protože, jak říká II. vatikánský koncil, „září dolů jako znamení bezpečné naděje a útěchy pro putující Boží lid“ (LG 68). Býváme však natolik tísněni každodenním děním, že často zapomínáme na tuto útěchyplnou duchov-

nají podle přesvědčení, že člověk je jediným strůjcem svého osudu, jako by Bůh neexistoval, a dospěje to někdy dokonce tak daleko, že se mu upírá v našem světě místo. Velké úspěchy vědy a techniky, které významně zlepšily životní podmínky lidstva, nechávají nicméně nevyřešené hluboké otázky lidského ducha. Jedině když se otevřeme tajemství Boha, který je láska, může se utišit žízeň našeho srdce po pravdě a po štěstí. Jen perspektiva věčnosti může dát autentickou hodnotu historickým událostem a především tajemství lidské křehkosti, utrpení a smrti.

Když rozjímáme o Marii v nebeské slávě, pochopíme, že ani pro nás není země definitivní vlastí, a že pokud žijeme vytrvale zaměřeni na dobra věčná, budeme jednou sdílet stejnou slávu jako ona. Proto přes tisíce každodenní těžkosti nesmíme ztratit klid a pokoj. Jasně znamená Nanebevzaté září ještě více, když se zdá, že se na horizontu kupí temné mraky bolesti a ná-

silí. Jsme si tím jisti: Maria šůry sleduje naše kroky se sladkým rozechvěním, svítí nám v hodinu temnot a bouří, chrání nás svou mateřskou rukou. Povzbuzení tímto vědomím pokračujeme s důvěrou na své cestě křesťanského povolání tam, kam nás vede Prozřetelnost.

Bollettino Vaticano 16. 8. 2006, překlad -lš-

Sodomští jsou první známou společností, která měla za to, že má právo na každé potěšení. I když Abrahám vytrvale smlouval s Hospodinem podmínky, za kterých by ještě sídlo neřestí ušetřil, nakonec nespěl, protože se zde nenašel ani minimální počet spravedlivých. Není divu, protože to bylo město, ve kterém se zvrácenost pohlavního obcování osob stejného pohlaví rozmohla do nebyvalé míry, kterou už neuneslo ani nekonečné Boží milosrdenství. Tomuto hříšnému městu totiž nechybělo jen deset spravedlivých typu Lot, ale Hospodin na ně zanevřel, protože se mu v důsledku jeho zobecněné neřesti nedostávalo těch nevinných maličkých, jejichž andělé ustavičně patří na Boží tvář. Neúcta k Bohu jde ruku v ruce s neúctou k dětem, které jsou

Bohu nejmilejší, protože jsou mu ve své nevinosti nejpodobnější. Odmítání dětí je odmítáním Boha, které se ho dotýká v nejcitlivějším bodě: právě v té oblasti, ve které chtěl nejintimněji spojit svou božskou lásku s lidskou láskou a spolupracovat tak s člověkem na pokračování svého nejdražšího stvořitelského díla. Společnost bez Boha, která si nevází života, je ve světě stvoření vlastně něco jako nebezpečná degenerovaná škodná. Aby se příliš nepřemnožila, dospěje sama do stavu, který bychom mohli označit jako „přirozená regulace“: propadne nakonec nepřirozenému způsobu života, ve kterém spontánně vymírá.

Proč nás tak uchvacuje pohled dětských očí? Protože jsou

EDITORIAL

zrcadlem Boží krásy, jakou Bůh vkládá do nevinné dětské duše. Když se však do ní vkrade náhoda hříchu, lesk a jas nevinných dětských očí vyhasne, jak přiznává autor básně Hrabýn: „Hřích oko mi zkálil a stáhl mi rty.“ Oko je nejen něco jako okno, jímž se člověk dívá na vnější svět, ale je to také okno, kterým můžeme nahlédnout do nitra člověka. O tom, co se v něm odehrává, často říkáme, že mu to „vidíme na očích“. Když něco tajíme nebo se za něco stydíme, „klopíme zrak“, jako bychom chtěli zavřít svá „okna“, aby do nás druzí nemohli nahlédnout a neviděli ten vnitřní nesoulad, který zde nastal. Z očí vyzařuje radost nebo smutek, potěšení nebo nuda, dobrotivost nebo zloba, upřímnost nebo fa-

leš, přízeň nebo odpor. Ať člověk chce nebo nechce, ať o tom ví nebo neví, jeho oči vždy prozrazují, co a kdo v něm přebývá, a tak vlastně již svým pohledem „vynáší ze svých zásob“.

Zpravidla máme za to, že nejdůležitějším nástrojem našeho apoštolátu jsou ústa. Tím prvním, kdo promlouvá, však nejsou ústa, ale oči. Naš apoštolát přece musí začít v rodině daleko dříve, než se naše dítě naučí řeči slov. Dítě s námi mluví především očima. Při tomto prvotním rozhovoru dítě nevnímá Boha jako někoho třetího. Zůstáváme dlouho pro něho jedinými představiteli Boha. Od nás získává ony základní pojmy a pocity jako kamínky, ze kterých si později bude skládat obraz Boha, který bude nebo nebude odpovídat skutečnosti. Představa, že se Bohu budeme

Pokračování na str. 13

Pravá zbožnost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Tento lid mě ctí ústy, ale jejich srdce je daleko ode mne.

Mezi Ježíšovými posluchači se dnes objevila skupina farizeů a zákoníků. Jestliže jim nebylo zatěžko putovat za ním několik dní až z Jeruzaléma, musí to být něco závažného, co je sem přivádí. Kéž by to byla upřímná touha slyšet slova pravdy, která Pán hlásá a rozdává všude, kam přijde!

Oni však jsou na Ježíše spíše rozmrzeli. Bylo to předmětem jejich rozhovorů po celou dobu dlouhého putování. Vadí jim nesmírně, že se tu objevil někdo, kdo vystupuje s autoritou proroka a vůbec se přítomna ně neohlíží a nerespektuje jejich postavení. Vycitili, že Nazaretský ohrožuje právě to, čím oni ovládají izraelský lid a na čem si tak zakládají: jejich způsob bohopocty, která spočívá jen ve velkém množství vnějších předpisů, které nevycházejí od Boha, ale od lidí. Naučili se pokrytecké horlivosti, která už ztratila ze zřetele, jak daleko mají k Bohu jejich prázdné formality. Spěchají proto za Ježíšem nikoliv ze zájmu o jeho učení, nýbrž aby ho znevážili a dokázali mu, že ne dbá na jejich předpisy a nezachovává to, na čem si oni tak zakládají.

Jejich obavy jsou skutečně více než oprávněné. Zveličování toho, co je samo o sobě malicherné, se objevuje právě tam, kde se zlehčuje a přehlíží to, co je nejzávažnější a nejdůležitější. Přehnaná péče o vnější čistotu odvádí zcela pozornost od vnitřního poskvrnění. V tom právě spočívá propast, která odděluje představitele Zákona od skutečného Zákondárce. Zatímco jim tak nesmírně leží na srdci umyté ruce, Ježíš obrací pozornost k daleko podstatnější čistotě lidského srdce.

Jestliže chce mít tvé srdce nikoliv daleko, ale u sebe, je to proto, že myslí především na tvé nejvyšší dobro. Jeho starost o vnitřní čistotu, kterou farizeové nedokážou ocenit, obrací pozornost k lidskému srdci jako zdroji lidských skutků. Vyslechneš-li opravdu pozorně Ježíšův výčet všech těch smrtelně nebezpečných zárodků, které se mohou zrodit právě v poskvrněném lidském srdci, musíš dát Ježíšovi plně za pravdu. Stačí, aby ses sebekriticky zamyslel nad svými vlastními pády: všechno to, čím ses kdy před Bohem tak hanebně poskvrnil, začalo nestřeženou špatnou myšlenkou, která

nejdříve vyklíčila ve tvém srdci. Proto je třeba změnit falešné smýšlení, v jakém vyučili národ farizeové, kteří jsou si tak jisti sami sebou. Pán jim ukazuje slovy proroka Izaiáše, že jejich zbožnost je naprosto scestná a marná. Není věci člověka, aby si určoval, čím chce ctít svého Boha, nýbrž je to Bůh sám, kdo stanoví, čím je člověk povinen jemu, sobě i ostatním lidem.

Nad touto Ježíšovou výtkou se proto musíš zamyslet s veškerou vážností. Takové projevy zbožnosti, které zůstávají jen na povrchu a nesledují opravdovou čistotu srdce, nijak nepřispívají ani k Boží chvále, ani k tvému duchovnímu prospěchu. Stává se dokonce velmi často, že mohou ubližovat jak tobě, tak tvým bližním. Zamysli se upřímně nad sebou, kolikrát je tvou hnací silou nikoliv opravdová láska a úcta k Bohu, ale horlivost vyrostlá na půdě sebelásky. Nápadné projevy vnější zbožnosti dovedou zlákat, jako by již ony samy byly znamením dokonalosti. Ale jestliže vnější praktiky nevycházejí z opravdové lásky k Bohu a slouží spíše k tomu, abys měl pocit mimořádné horlivosti, stanou se ti po čase břemenem, které tíží. Současně máš obavy, že kdybys tento náklad odložil, přiznal bys tím, že nejsi nic víc než ti ostatní. A tak tě tvé břemeno tíží dvojnásob. A protože ti druzí si podle tvého názoru tak lehce vykračují, dráždí tě to a podněcuje, abys jim přinejmenším v duchu vyčítal, jak to, že oni si nenaložili na bedra to, co ty. Nakonec místo pokorné úcty a opravdové lásky nachází Ježíš v tvém srdci netrpělivost, podrážděnost a povýšenost. A tak ve skutečnosti jen *klameš sám sebe*. Nemůže sloužit k oslavě Boha to, co v nás nakonec působí, že jsme povýšení a nelaskavi ke svým bratřím.

Varuj se proto tohoto *kvasu farizeů*, aby v tobě neudusil dobré *semeno, které může zachránit tvou duši*. Je to Ježíšovo pravé semeno, ze kterého vyrůstají plody Ducha: láska, radost, pokoj, shovívavost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost.⁽¹⁾ To všechno je úplný opak toho zlého, co podle Ježíšových slov *poskvrňuje srdce člověka*.

Budeš-li tedy sledovat nikoliv sebelásku, ale Pánovo slovo, může z tvého nitra vycházet to, co tě posvěcuje a očišťuje. Tvou největší starostí se musí stát, aby v něm začínalo a klíčilo jen to, co je dobré a Bohu milé.

Chceš-li se *uchovat neposkvrněným od světa*, uchyl se k srdci, které je nejčistší a neposkvrněné. Do srdce Mariina nikdy nic zlé-

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 4,1–2.6–8

Mojžíš řekl lidu toto: „Nyní, Izraeli, poslouchej nařízení a ustanovení, která vás učím zachovávat, abyste žili a šli obsadit zemi, kterou vám chce dát Hospodin, Bůh vašich otců. Nic nepřidáte k tomu, co vám přikazuji, a nic z toho neuberete, ale budete zachovávat příkazy Hospodina, svého Boha, které já vám přikazuji.

Zachovávejte je a plňte, neboť tak budete v očích národů moudří a rozumní: uslyší o všech těchto nařízeních a řeknou: Skutečně, moudrý a rozumný je tento velký národ! Neboť kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blízko, jako je Hospodin, náš Bůh, kdykoli ho zvýváme. A kde je tak velký národ, který by měl spravedlivá nařízení a ustanovení, jako je celé toto zákonodárství, které já vám dnes prohlašuji.“

2. čtení – Jak 1,17–18.21b–22.27

Bratři moji nejmilejší! Každý dobrý úděl, každý dokonalý dar přichází shora, sestupuje od Otce světél, u něhož není změna ani zatemnění, jaké je působeno (u hvězd) otáčením. On rozhodl, že nám dá život slovem pravdy, abychom byli jako prvotiny ze všeho, co stvořil.

Buďte vnímaví pro slovo, které do vás bylo vloženo jako semeno a může zachránit vaši duši. To slovo však musíte uvádět ve skutek, a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe. Zbožnost ryzí a bezvadná před Bohem a Otcem je toto: ujímat se sirotků a vdov v jejich tísní a uchovat se neposkvrněný od světa.

Evangelium – Mk 7,1–8.14–15.21–23

Kolem Ježíše se shromáždili farizeové a někteří z učitelů Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma. Všimli si, že někteří z jeho učedníků jedí rukama obřadně nečistýma, to je neumytýma. Farizeové totiž a všichni Židé se drží podání předků a nejedí, dokud si pečlivě neumyjí ruce; po návratu z trhu nejedí, dokud se celí neopláchnou, a je mnoho

Pokračování na str. 14

ho nevstoupilo. Skrze ni k nám přišel Život, Slovo pravdy, které nás vede, abychom *byli jako prvotiny ze všeho, co Otec stvořil*. Važ si této nezasloužené pocty a buď vnímavý pro její slovo. Předkládá ti to, co tak pečlivě ukládala ve svém srdci.⁽²⁾ *Kdo takto jedná, nikdy nezakolísá.*⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Gal 5,22; ⁽²⁾ srov. Lk 2,51;

⁽³⁾ resp. žalm 14

Její úsměv mi ihned prozradil: setkávám se s někým, komu mohu důvěřovat, kdo mi nepokrytě přeje dobro, kdo má na zřeteli dobro těch druhých. Na jedné straně ve mně i přes své mládí vyvolává pocit bezpečí, na druhé straně ve mně probouzí můj mateřský instinkt (zvláště když mi vypráví své příběhy s jejich výškami i hloubkami).

Kateřina Werbergerová je nejmladší osoba, jejíž portrét jsem napsala, a přitom vypadá ještě mladší, než ve skutečnosti je. Na její stopu mě přivedla Marie Loleyová: „Napište portrét této neobyčejně mladé ženy!“

Naše cesty se už jednou setkaly: v nemocnici milosrdných bratří ve Vídni, kde má své pracoviště. Již tehdy mi bylo nápadné její charakteristické znamení: úsměv, který vychází přímo ze srdce. Proto jsem se velice těšila na tento rozhovor, který se uskutečnil v návštěvní místnosti nemocnice. Bohu díky, nepociťuje Kateřina žádné rozpaky, když má vyprávět o svém životě. Ke svému údivu konstatuji u ní dokonce radostnou horlivost, že může vydat svědectví o Ježíšově lásce a milosrdenství.

Přišla na svět před 27 lety v Perchtoldsdorfu. Má dva bratry, staršího a druhého, se kterým jsou dvojčata. Ráda vzpomíná na své rané dětství. Velice pozitivně prožívala, že její matka zůstala u svých dětí doma, i když studovala podnikovou ekonomiku a chtěla se původně vrátit do zaměstnání. Otec studoval technickou matematiku a je vedoucím pracoviště pro architekturu a územní plánování na technické univerzitě.

V době svého mládí nepatřili její rodiče k pravidelným účastníkům bohoslužeb. Teprve křest staršího bratra je postavil před řadu otázek týkajících se víry, a tak nakonec našli cestu na faru. Od té doby se modlí společně před jídlem, večer před spaním a nedělní bohoslužby se staly samozřejmostí.

Kateřina již jako sedmiletá získala zvláštní vztah k Pánu Ježíši, a to v důsledku dramatické nehody. Jako žačku první třídy ji na přechodu pro chodce srazila jedna řidička. Jak se později zjistilo, řidička byla pod vlivem

Když je po několika měsících propuštěna z nemocnice, není schopna samostatně chodit. Poranění dolních končetin jsou příliš velká, její kosti drží pohromadě šrouby a spony. Bude nutná ještě operace páteře.

Od Boha darovaný úsměv

Kateřina Werbergerová je Kristův posel v nemocnici milosrdných bratří

psychofarmak a ztratila kontrolu nad vozem, který měla řídit.

Kateřina utrpěla těžká poškození lebky a mozku, četné zlomeniny (žebra, dolní končetiny, kyčle) a vnitřní zranění a pohmožděnin se strašnými následky. Děvčátko leželo dlouho v bezvědomí. Vzhledem ke zraněním hlavy se stále vracely problémy s mozkiem. Přejije vůbec? A když, tak s jakými následky?

Byl to strašný čas, ale když se Kateřina konečně probudila, a ptala se, co se s ní vlastně stalo, sděluje, že nemá žádné špatné vzpomínky. Ví jen to, že Ježíš byl po celou dobu u ní. Zeptala jsem se jí se zaujetím: „Jak byste popsala tuto Ježíšovu přítomnost?“ „Zcela mě obdivuhodně obklopoval, aniž bych ho měla před očima,“ popisuje Kateřina svůj stav.

„Navštívila vás v nemocnici řidička?“ ptám se. „Nikoliv, setkaly jsem se až při soudním jednání.“ „Mohla jste jí tehdy odpustit?“ Podívala se na mě udiveně. „Ano, protože otázku viny jsem si nikdy nekladla. Pozitivní zážitek byl, jak se říká, mnohem větší. Ostatně bylo již tehdy jasné, že nehoda musela mít svůj pozitivní smysl. Ale že to má něco společného s Ježíšem, na to jsem ihned nemyslela.“

Nejdříve ji musí rodiče všude nosit. O první neděli po návratu si mohlo dítě něco přát: posezení s přítelkyněmi, nějaký výlet... Kateřina však nechtěla nic tak naléhavě, jako aby ji odnesli do kostela, docela dopředu k Ježíši, aby mu byla blízko.

Od té doby sehrával Ježíš v životě děvčátka obzvláště důležitou roli – není divu, když tak živě zažila, jak ji chrání. Jak byla

opravdu chráněna, ukazuje okolnost, že jako mladá žena nepociťovala vůbec žádné následky zranění, ani pokud jde o těžká poškození mozku.

V děvčeti tedy zdomácněla velká touha po Ježíši Kristu. Dokud je Kateřina malá, připadá to jejímu okolí docela milé a srdečné. Ale když je jí 13, 14 let a chodí už do gymnázia a stále ještě co nejčastěji navštěvuje kostel, angažuje se ve farnosti a má zcela jiné zájmy než její spolužáci, nejde to okolí na rozum. Začnou se na ni dívat s despektem.

Jak může takové mladé, veselé a v tu dobu již docela zdravé děvče tak viset na Ježíši? A tak často chodit do kostela? Proč se tak moc modlí? To jsou otázky, které se objevují znovu a znovu. Je možné se tak chovat, ale především mladí lidé mají dojem, že víra je něco pro staré a nemocné a nikoliv pro zdravé, svěží mladé lidi.

A tak nemá v průběhu let nikdo ani v rodině, ani ve škole, ba ani ve farnosti pochopení pro její život z víry. Proto chodí Kateřina do kostela spíše tajně, když se cítí nepozorovaná. Sedět zcela sama u Ježíše, to patří k jejím nejkrásnějším vzpomínkám z té doby. Přitom touží po podpoře spolužáků pro svůj život víry, ale nikdo takový není na obzoru. Proto se cítí ve svém prostředí cizí. Nikdo ji nechce akceptovat takovou, jaká je. A tak u ní propukne v 17 letech hluboká životní krize. Stále častěji ji přepadá myšlenka: „Ježíši, to kvůli tobě jsem tak sama. Protože stojím za tebou, připadám všem jako idiot.“

On je vinen její osamoceností, domnívá se. Začíná se od něho distancovat. Odloučí se od něho, přestane chodit do kostela, skončí se svátostmi. „Ale ihned jsem se cítila tak, jako bych ztratila svoji identitu. Nebyla jsem nikým,“ vzpomíná na toto těžké období svého života.

Dostaví se psychické problémy, vnitřní rozvrácenost a sebezbraňování. Po maturitě ne-

Kateřina Werbergerová

ni schopná dále studovat ani si vybrat nějaké zaměstnání. Místo toho tráví mnoho času v nemocnici u lékařů a terapeutů, žije takřka v nečinnosti, zatímco její bratr – dvojče začíná studovat medicínu.

„Kolem mne bylo stále více temno a dusno. Nebyla jsem schopna absolutně vůbec ničeho,“ tak popisuje svůj život mezi 17 a 22 lety. Lékaři ani rodiče, kteří nemohou pochopit stav své dcery, nemají už mnoho naděje. Terapie a léky, jak se zdá, nepomáhají. Na radu lékařů vystěhuje se Kateřina z rodného domu do malého bytu. Má se „odpoutat od pupeční šňůry“, říkají.

Co se stalo potom? Kateřina to ví zcela přesně: „Jednoho dne jsem se probudila něco dříve, posadila jsem se na lůžko a dívala se z okna. Předě mnou byl kopeček. Najednou jsem viděla, jak na tento vrch vedou dvě cesty, které jsem dříve neviděla. Nejdříve jsem si myslela, že je to halucinace. Ale pak jsem pochopila, že ty dvě cesty jsou můj život. Jedna vede vzhůru, stoupá a pravděpodobně je obtížná, ta druhá vede dolů. Viděla jsem: obě cesty stojí přede mnou. Mohu sestupovat, to je zřejmě méně náročné. Ale pak jsem za chvíli zcela dole. Nebo se odvážím stoupat. Ta cesta mě přivede k pravé svobodě, jsem si náhle jista.“

Nějakou krátkou dobu žije v euforii, ví, že se může vymanit z temnoty a nicoty, která ji obklopuje. Ale jak? Je už tak dlouho vykojená, daleko od společnosti, od přátel, od farnosti, od studia... Touha, kterou měla po Ježíši, když byla mladší, po šťastných hodinách v kostele, když byl Ježíš blízko, se znovu probudila.

Byl zde pozitivní nárok. Ale kdo jí pomůže? Tu někdo zazvonil. U dveří stojí kněz. „Jsem nový kaplan, napadlo mě, že bych tě měl navštívit.“ Zní to takřka kýčovitě a tak se to také odehrá-

lo. Nový kaplan měl na starosti ministranty. Již dlouho hledal nějakého pomocníka, ale marně. Nyní se chtěl obrátit na osobu, která tu věc měla na starosti

před jeho nástupem, i když je nyní nemocná. Byl si jist, že u této nemocné bude mít úspěch, když mu zdraví odřekli.

Tato návštěva se stala pro nemocnou dívku vysvobozením. „Díval se na mě zcela jinak než ostatní lidé tenkrát.“ Pro ni to byl pohled Ježíše.

Tento kněz jí udělil novokněžské požehnání a pomazání nemocných. A co nezmohly všechny léky a procedury, zmožily svátosti a láskyplná přízeň mladého kněze. Vnesly do jejího života opět jasno. Kateřina je schopná překonat své těžké psychické problémy. Dostane opět odvahy, sílu a energii a novou lásku k Ježíši. Tak začala doba uzdravování a nového obrácení. Brzy může opět spolupracovat ve farnosti. Vznikne z toho skupina mladých, kterou Kateřina vede dodnes.

V tuto dobu uzdravování potkala Marii Loleyovou. I při tomto setkání prožije Ježíšův pohled, který se rozhoří hluboce v jejím srdci. „Marie je jedním

z pramenů vody nebo anděl, který mi ukazuje cestu, kam mám jít,“ říká Kateřina.

Když o tom vypráví, je tu už opět její úsměv. Působí nikoliv strojeně, ale má zcela samozřejmě své místo na tváři mladé ženy.

A nyní pokračuje její příběh: Začíná studovat pedagogiku, speciální pedagogiku a léčebnou pedagogiku, kterou v krátké době absolvuje. Aby se finančně udržela nad vodou, pracuje v jednom obchodním řetězci s potravinami. Je to práce přiměřená jejímu vzdělání? Nezmýlila si místo? ptá se sama sebe.

Časem zjistí, že dobré je každé místo, kam ji Ježíš postaví, protože i zde má dosti příležitostí vydávat svědectví o Ježíšově lásce. Jak často přijde některá její kolegyně ráno do práce otrávená, deprimovaná, nešťast-

ná. Často postačí milý, soucitný úsměv, aby pomohl kolegyni ze špatné nálady. Mnozí jsou vděční za tento úsměv, jsou rádi, že narazili na někoho, komu není lhostejné, jak se cítí. Tak dochází stále častěji k rozhovorům, ve kterých může dále předávat svou lásku.

V neděli v oktávu Božího Těla – má právě před poslední zkouškou – se doví, že v nemocnici milosrdných bratří hledají někoho pro návštěvní službu u nemocných. Kateřina nejdříve váhá, nedůvěřuje si, ale

nakonec se rozhodne. A dělá tuto službu již jedenáct měsíců. Mnohé z toho, co sama prožila bolestného, ale především pozitivního při svém uzdravování, může nyní využít. Především může dále předávat ten dobrotivý milující pohled, který jí Kristus daroval prostřednictvím kněze.

„Jak probíhá takový den v nemocnici?“ ptám se Kateřiny. Ráno je při přijímání pacientů. To znamená, všímá si především těch pacientů, kteří přicházejí sami, vypadají úzkostlivě, snad jsou zoufalí. Když někdo takový přijde, je hned u něho, pomáhá mu vybalit jeho věci a doprovodí ho na lékařskou stanicí. „Zde již vzniká první vztah,“ vysvětluje mi a dodává: „To je pro mě důležité. Protože když později přijdu na pokoj, nejsem pro pacienty již cizí. To je ta sestra, která mi pomohla najít stanicí!“

Když roznáší po pokojích katolickou četbu, je to také příležitost k rozhovoru. Ptá se, kdo by si přál přijmout svátosti. Když si někdo přeje delší rozhovor, dohodnou si termín nebo kontakt na některého kněze. Stále se stává, že ji volají, protože některý pacient trpí depresemi, s nikým nemluví a je mrzutý. Snad byste mohla s pacientem promluvit, říkají. To musí být obtížné, dát se do rozhovoru s někým, kdo odmítá kontakt. Co se dá v takovém

MODLITBA ZA OBRÁCENÍ

Manželka nejslavnějšího fotbalisty všech dob Pelého se modlí, aby se její muž stal křesťanem – „Jediný sen, který mi Bůh dosud nespínil, je, aby můj muž našel cestu k víře v Ježíše Krista,“ řekla Assiria Nascimento křesťanskému sportovnímu magazínu. Jsou spolu sezdáni od roku 1994. Pelé sice chová úctu k Bohu, ale dosud nepřijal Ježíše Krista za Pána svého života. Assiria studovala teologii a psychologii. Je gospelová zpěvačka a vystupovala už s americkým evangelizátorem Franklinem Grahamem. Skutečnost, že je manželkou Pelého, jí všude otevírá dveře. Děti vychovává křesťansky. Denně čtou Písmo a v neděli chodí všichni do kostela, i když Pelé není ještě křesťan.

případě dělat? „Slova často se-
lžou. Nejlépe je setrvat na mís-
tě. Vyržet tiché u dotyčné osoby
je důležitější. Pak se pohledy se-
tkají a někdo začne hovořit. Jak
krásné je uslyšet: ‚Přinesla jste
světlo do mého života.‘“ S úsmě-
vem dodává: „Nebo mě osloví:
‚Sluníčko, přijď zase!‘ Z toho
mám pak radost.“

„Všechno závisí na náklon-
nosti,“ vysvětluje mladá žena.
„Jsou pacienti, kteří na mě pra-
videlně čekají, je to pro ně něco
jako vrchol dne, když přijdu. Jed-
na paní nedávno řekla: ‚Od doby,
kdy mi manžel před sedmi lety
zemřel, jsem s nikým tak dlouho
nemluvila jako s vámi.‘“

Zvláště důležité je pro ni do-
provázet osamělé pacienty ne-
mocné rakovinou, když se ma-
jí dovědět svou diagnózu ane-
bo když jim sdělují, že musí
podstoupit chemoterapii. Vždy
znovu je otřesena skutečností,
kolik i mladých pacientů nedo-
stává žádné návštěvy a jsou ve
své nemoci ponecháni sami so-
bě. „Zvláště špatné je to, když
u umírajícího není vidět žádné-
ho přítele ani příbuzného.“

Napadá ji slovo kardinála
Schönborna: „Kardinál jednou
řekl: Musíme dospět k tomu,
aby lidé neumírali naší rukou,
ale v našich rukou.“ To se Ka-
teřina pokouší uvádět ve skutek:
„Být při umírání, v poslední ho-
dinku, to jsou zvláště dojemné
okamžiky. Při smrtelném zápase
se mění tělesné napětí umírající-
ho, když cítí přítomnost osoby,
která je tady pro něho, která to
s ním dobře myslí, drží jeho ru-
ku, modlí se s ním, žehná mu. Je
pak klidnější, uvolněnější a tak
odchází na onen svět.“

V případech umírání snaží se
Kateřina doprovázet i pozůstalé.
Nedávno při smrti jednoho pa-
cienta byla vdova zcela zoufalá.
Styk s dětmi byl už dávno zcela
přerušen. Má vůbec děti uvědo-
mit o smrti otce? Takové a po-
dobné otázky pak řeší s mladou
ženou, která vynakládá všechnu
námahu, aby lidem byla nápo-
mocná v jejich nouzi.

Kateřina Werbergerová

Kateřina udělala zkušenost,
že lidé, kteří se nacházejí v nou-
zi, kteří jsou nemocní, ať už jsou
věřící, nebo ne, jsou v tomto
stavu otevřenější pro Ježíšovu
lásku. To otevírá možnost kon-
krétně je oslovit, modlit se s ni-
mi. Prostě se zeptá: „Nezajde-
me spolu do kaple?“

„Většinou tam setrvávají nej-
dříve v tichosti. Když se pak ze-
ptám, zda se za ně mohu mod-
lit, často se otevrou a většinou
sami od sebe vysloví své úzkos-
ti a potřeby, své prosby milé-
mu Bohu.“

Stane se, že vás pacienti od-
mítnou? Kateřina zakroučí hla-
vou. „Za celých jedenáct měsí-
ců nikdo.“ Upřímně řečeno, neu-
divuje mě to, protože její úsměv
je tak nakažlivý, dělá dobře, je
prostě velice propustný pro Je-
žíšovu lásku a péči.

Odkud je ten váš úsměv? Jak
to, že tak září tam, kde jste, v ne-
mocnici, jen s nemocnými? „Její
úsměv,“ říká Marie Loleyová,
„vychází z očištěného srdce.“
Dodává na vysvětlenou: „Kate-
řina musela projít mnoha voda-
mi, ale vystoupila z nich s očiš-

ŽEHNÁNÍ LÉČIVÝCH BYLIN

Stará legenda vypráví, že když Ježíš Kristus vzal svou Mat-
ku i s tělem do nebe, našli apoštolové v jejím hrobě jen vonící
růže. Se svátkem Nanebevzetí se pojí v Německu obyčej pří-
nášet do kostela 7 nebo 77 svazečků léčivých bylin, které jsou
pak požehnány. Traduje se, že v období od 15. srpna do 8. zá-
ří jsou „mariánské dny“, kdy byliny nejkrásněji kvetou a nej-
více voní. Proto by se měly sbírat právě v těchto dnech. V ro-
ce 1700 jeden malíř vyzdobil klenbu kostela svatého Michala
v Bamberku obrazy 600 léčivých bylin. Svatý Albert Veliký
znal již v roce 1230 na 200 různých léčivých bylin.

těným srdcem. V takovém srdci
bydlí Bůh. To, co lidi ke Kateři-
ně přitahuje a co jim může Ka-
teřina svou blízkostí darovat, ne-
ní od ní, ale od Boha. Skrze to,
co z ní vychází – nikoliv nutně
slovy – může lidi obšťastnit, ob-
veselit, potěšit.“

Že spojení s pacienty je čas-
to založeno spíše na neverbál-
ní než na slovní rovině, potvr-
zuje sama Kateřina: „Když se
mě na to zeptají, mluvím o Bo-
hu a o své víře, ale pro mě je
důležitější mluvit o pacientech
s Bohem.“ To jí pomáhá přistu-
povat ke každému pacientovi
zvláště, doprovázet ho. Krátký-
mi pohledy, úsměvem, prostou
přítomností, nasloucháním, sou-
citem a citěním.

Tak také odpovídá na otázku,
odkud čerpá sílu stýkat se s toli-
kerou bolestí a utrpením: „Vysta-
vuji se každý den Ježíšovu pohle-
du, dávám mu možnost, aby se
díval na mne takovou, jaká prá-
vě jsem. Den co den se nechá-
vám dotknout jeho láskou, je-
ho přízní a jeho dobrotou. Svůj
úsměv tedy dostávám každý den
darem od Boha. Každý člověk se
tak může dát obdarovat.“

Otázku, zda je ve svém po-
volání šťastná, jsem si tak moh-
la ušetřit. „Neznám žádný lep-
ší job,“ září.

Kromě své služby v nemocni-
ci angažuje se jako dříve v práci
s mládeží, připravuje ji k biřmo-
vání. Při tom měla před nedáv-
nem krásný zážitek: „Nedáv-
no jsem sdělila své skupině tro-
chu se starostí, že nebudu moci
být s nimi na nedělní mši svaté.
A oni mi odpověděli: ‚To vůbec
nevadí, my přece nejdeme na mši
kvůli vám, ale kvůli Ježíši.‘“

Ježíš má přednost – zvláš-
tě když to mladý člověk může
říct tak přesvědčivě: „Naše Cír-
kev má toho tolik, co může na-
bídnout. Musíme jí jen zůstat
věrní, nic jiného sem nevnášet
a nic neměnit. Kristus je ten,
kdo působí.“

Z Vision 2000 - 4/2006
přeložil -lš-

Kongregace pro nauku víry vydala „List biskupům katolické církve o pastoraci homosexuálních osob“, který Jan Pavel II. schválil 1. října 1986. V něm se rozlišuje mezi homosexuálními sklony a homosexuálními akty. Homosexuální tendence není hříchem, představuje však sklon zaměřený k nezřízenému chování.⁽¹⁾

Člověk může v sobě odhalit sklon k nečestnosti anebo k vraždě, ale tím není nijak nucen dopustit se krádeže anebo vraždit.

Církev učí, že osoba s homosexuálním sklonem zůstává osobou, která i přes to, že je emocionálně zatížena, má svobodnou vůli a díky osvícení a podpoře Boží milosti může odporovat pokušení k hříchu a zůstat pánem svého jednání.⁽²⁾

Mnoho nedorozumění vzniká z rozporu mezi myšlením a skutečností. Těmto lidem je proto třeba pomáhat, aby dospěli k správnému vztahu mezi smýšlením a skutečností, protože osvobození od jakékoliv duchovní nezřízenosti je možno dosáhnout v té míře, v jaké se osoba nestaví do rozporu se základním řádem věcí, v míře, v jaké se jí podaří akceptovat reálný svět a jeho zákony, v míře, do jaké je schopná uspokojovat své potřeby v rámci této skutečnosti.

Homosexuální sklon je tendence k nezřízenému jednání ve vztahu k cílovému zaměření vlastního těla. Je zde pokušení ospravedlňovat myšlenkově takové jednání. Jestliže je homosexuální sklon převeden do homosexuálního jednání, zhoršuje se tím situace této nezřízenosti.

Církev učí, že homosexuální akt je v rozporu s přirozeností, a proto je nemravný. „Tak jako každá mravní nezřízenost, brání homosexuální jednání vlastnímu naplnění a dosažení vlastního štěstí, protože je v rozporu se stvořitelkou Boží moudrostí.“⁽³⁾ Když církev odmítá blud-

né názory týkající se homosexuality, brání tím realisticky a autenticky chápanou lidskou svobodu a důstojnost a v žádném případě ji nezužuje.

Štěstí a požitek

Co je to štěstí? V latině má slovo „šťastný“ stejný slovní kořen jako slovo „plodný“. Plod-

Homosexualita: neřest, nebo biologické programování?

Nauka katolické církve o homosexualitě

né je to, co přináší plody, a pokud přináší plody, vyvíjí se příznivým způsobem a dosahuje svého cíle.

Štěstí se nesmí zaměřovat s okamžitým požitkem. Požitek může být v rozporu s nejhlubšími nároky osobnosti, protože v každém člověku je potřeba uvádět do souladu vášně s vůlí, vůli s rozumem a rozum s pravdou.

Být šťastný je stav vyrůstající z onoho předpokladu, který je zaměřen na jednotu člověka samého se sebou a s existujícím základním řádem skutečnosti. Pravý požitek – spořádaný požitek – vyplývá jako důsledek uskutečnění této jednoty.

Kromě toho je třeba zdůraznit, že u člověka jsou dva druhy štěstí: přirozené štěstí, počáteční a nedokonalé; a nadpřirozené štěstí, které spočívá v tom, že vlastnime Boha. Ve skuteč-

nosti žádné přirozené štěstí neuspokojuje plně lidské nároky. K tomu je zapotřebí nekonečného dobra, neboť jen to odpovídá duchovním schopnostem člověka, jeho rozumu a vůli zaměřeným na nekonečno.⁽⁴⁾

Požitek není ve vlastním slova smyslu klid, který nastupuje, když dosáhneme toho, co si

prejeme. Když předmět žádostivosti je nezřízený, protože je nepřirozený a neodpovídá spravedlnosti, pak je jeho dosažení nedokonalé, neboť neodpovídá těm nejhlubším požadavkům lidské osoby, takže momentální – nezřízený – požitek je rozdělený, člověk se cítí neuspokojený a rozpolcený a současně se cítí jako otrok spáchaného zla a je rozčarován z dosaženého požitku: žádostivost neustává, nýbrž stává se soužením. Člověk tak nedosahuje pravého požitku, který spočívá jedině v klidu po uspokojení všech jeho tužeb po dobru.

„V tom spočívá hluboká přirozenost hříchu: Člověk se odtrhuje od pravdy tím, že této pravdě nepodřizuje svou vůli. Tím, že by se chtěl osvobodit od Boha, chybuje a ničí sám sebe. Vzdaluje se od sebe samého.“⁽⁵⁾

„Tím, že se dopouští hříchu, chce se člověk osvobodit od Boha. Ve skutečnosti se však stává otrokem (...) Proto je jeho srdce vystaveno neklidu. Hříšný člověk, který odmítá podřídit se Bohu, je nutně přiveden k tomu, že se klamným a zničujícím způsobem připoutává k tvoru. V tomto zaměření na tvora (conversio ad creaturam) soustřeďuje svou neuspokojenou tužbu po nekonečnu pouze sám na sebe. Stvořené věci jsou však konečné, proto jeho srdce přechází od jedné k druhé ve stálém hledání pokoje, kterého nemůže dosáhnout.“⁽⁶⁾

Vzpoura proti Bohu vyvolává vzpouru nižších schopností duše, vášni, proti vyšším schopnostem, rozumu a vůli, proto člověk nekoná to dobré, co by chtěl, nýbrž to zlé, co nechce.

Dědičný hřích v nás zanechal rozpolcenost. Každý člověk může v sobě zakusit existenci dvou sklonů: sklon uznávat a schvalovat spravedlnost a sklon k nezřízenému požitku. *Tělo totiž touží proti duchu, duch pak proti tělu. Mezi nimi je vzájemný odpor, takže neděláte to, co byste chtěli* (Gal 5,17).

Sklon k požitku může být dobrý nebo zlý. Zlý je tehdy, když je v rozporu s rozumem uznaným řádem. Existuje základní zkušenost, kterou máme všichni: Víme s jistotou, že bychom měli dělat to, co uznáváme za dobré, a že bychom měli zanechat toho, co vnímáme jako špatné. Mohli bychom toho dosáhnout s určitým úsilím, ale neděláme to, protože nemáme dosti vůle k tomuto sebezapření, které se nám v tomto okamžiku nelíbí a vyžaduje od nás určité úsilí.

Katolický filosof Marcel De Corte píše: „Být v pravdě znamená přizpůsobit svůj rozum skutečnosti, kterou si rozum ani nevykonstruoval, ani nevyznal a která stojí nad rozumem. Konat dobro nespočívá v tom, poddat se citovým instinktům

PŘÍLIŠ MNOHO JEMNÉHO PRACHU?

Německý klimatolog Stephan Weber uveřejnil v „Der Spiegel“ zprávu, že v katolických chrámech jsou lidé vystaveni nadměrnému množství jemného prachu, který způsobují hořící svíce a kadidlo. V 1 m³ prý naměřil 220 mikrogramů jemného prachu, což je 4x více, než povoluje norma EU. (Pozn. redakce: Že nesmírně více jemného i nejemného prachu je v diskotékách, na ulicích a téměř všude jinde mimo katolické bohoslužby, „Der Spiegel“ cudně zamlčuje.)

a vlastní vůli, nýbrž v tom, že podřizujeme své konání přirozenosti a Bohem předepsaným zákonům, které rozum odhaluje při svém neúnavném hledání štěstí.“⁽⁷⁾

„(...) člověk ví od svého narození a skrze ně, že je zasazen do fyzického a metafyzického vesmírného řádu, který sám nevytvořil, který na něm nezávisí, do hierarchie bytí, jejíž strukturu nemůže měnit bez toho, aniž by si uškodil. Ať dělá cokoli, člověk poznává, že se nemůže stát ničím jiným než tím, čím je díky své přirozenosti, svému povolání a milosti: nikdo se nemůže vymanit ze svého bytí. Chce-li nějakým způsobem přerůst sám sebe, přidat své velikosti ještě jeden loket, být něčím více, pak se vylučuje z vesmíru a z jeho řádu. Pojem hříchu jako porušení zákona, který Bůh vložil do tvorstva, se kryje s řeckým pojmem hybris, sebezmrzačení, při kterém člověk překračující své meze je současně trestán pro svou opovážlivost rozvrácením své nestřídmé bytosti.“⁽⁸⁾

Jestliže se kritériem k posuzování skutečnosti stane místo rozumu žádostivost, jestliže touha po moci nahradí rozum pouhými výmysly, rozum je tak oloupen o svůj vlastní předmět a žádá si jiné objekty, jenže „tato jalová strava ho nemůže nasytit (...), takže tak jako trosečník uprostřed ne-

konečného oceánu hyne žízni, je vyčerpán tím, že se utopil v imaginárním světě“⁽⁹⁾.

„Kult novosti, změny, pokroku, revoluce, který zuří již dvě staletí, nemá svůj původ v ničem jiném než v zotročení naší rozumové schopnosti výmysly a pachtěním po moci.“⁽¹⁰⁾

Člověk má ovládat přírodu, ale ovládat ji můžeme jen tehdy, když poznáme její zákony. Nadřazenost člověka nad přírodou však není absolutní, nýbrž relativní, tzn. člověk nemůže překračovat její hranice, které jsou dány přirozeným řádem a jejím vlastním cílovým zaměřením. Tyto hranice odlišují Stvořitele od tvorů.

„Vláda, kterou Stvořitel svěřil člověku, není žádná absolutní moc, ani zde nemůže být řeč o svobodě věci, užívat nebo zneužívat, nebo zacházet s věcmi tak, jak se mu zlíbí. Omezení, které Stvořitel uložil na samém počátku, je symbolicky obsaženo v zákazu *jíst ovoce ze stromu* (srov. Gen 2,16–17). To ukazuje s dostatečnou jasností, že jsme vzhledem k viditelné přírodě

podřizeni nejen biologickým, ale také morálním zákonům, které nemůžeme beztrestně překračovat.“⁽¹¹⁾

Pastorace homosexuálních osob

Církev učí, že zatímco homosexuály máme „přijímat s úctou, soucitem a taktem“⁽¹²⁾, homosexualita jako taková nemůže být podporována a chráněna jako hodnota, že ji není možno stavět naroveň řádnému přirozenému sexuálnímu chování, které je zaměřeno na manželství, vede k založení rodiny a je také předpokladem pro adopci dětí.⁽¹³⁾

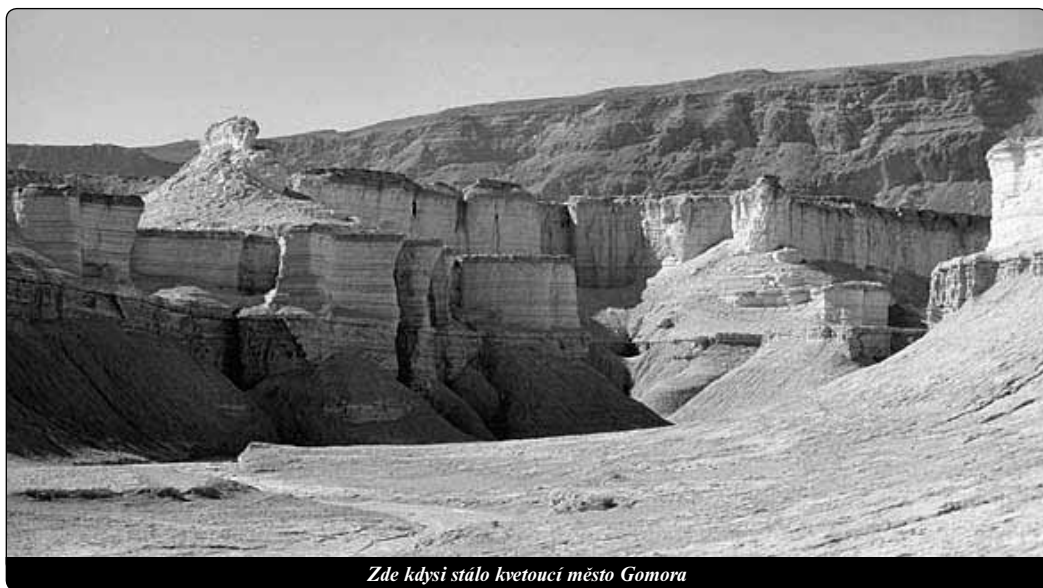
Církev zve homosexuální osoby, aby nastoupily cestu k osvobození: „Lidská osoba, která je stvořena k Božímu obrazu a podobnosti, nemůže být přiměřeně definována, když se zaměříme jen na její pohlavní orientaci. Každý člověk má zde na zemi své osobní problémy a těžkosti, ale také možnosti růstu, má své schopnosti, talenty a vlastní dary.“⁽¹⁴⁾

„Někteří lidé zastávají názor, že homosexuální sklon ne-

ní v určitých případech výsledkem svobodného rozhodování; homosexuální osoby prý nemají jinou volbu, nýbrž musí se chovat homosexuálně. Proto takové osoby, když se oddávají homosexuálnímu chování, nedopouštějí se viny, protože mají omezenou svobodu. Zde je třeba se držet moudrosti morální tradice Církve, která varuje před zevšeobecnováním v posuzování jednotlivých případů. V určitých případech mohou opravdu nastat nebo v minulosti nastaly okolnosti, které míru viny jednotlivce zmenšují nebo ji ruší, zatímco v jiných případech ji mohou opět zvětšovat. Co se musí v každém případě odmítnout, je nezdůvodněný a pokořující názor, že pohlavní jednání homosexuálních osob je podřizeno nezbytnosti, a je proto osvobozeno od viny. Ve skutečnosti je nutno priznat i osobám s homosexuálním sklonem základní svobodu, která jako taková charakterizuje lidskou osobu a propůjčuje jí její zvláštní důstojnost. Jako při každém odvrácení se od zlého je umožněno každé osobě díky této svobodě, aby osvícena a posílena Boží milostí zanechala homosexuálního jednání.

Co mají tedy mají dělat homosexuální osoby, které chtějí být poslušny Pána? Jsou v zásadě povolány k tomu, aby ve svém životě uskutečňovaly Boží vůli tím, že snášejí všechna utrpení a těžkosti, které na základě svého stavu musejí snášet, a spojily je s Kristovou obětí na kříži. Pro věřícího je kříž obětí, která přináší požehnání, protože ze smrti vstává život a vykoupění. I když každou výzvu nést kříž a takto chápat utrpení křesťana budou někteří lidé zesměšňovat, je třeba mít na paměti, že právě to je cesta k vykoupění pro všechny, kteří následují Krista.

Ve skutečnosti to není nic jiného než doporučení, které předložil apoštol Pavel Galaťanům, když řekl, že ovocem Ducha pro věřící je láska, radost, pokoj, sho-

Zde kdysi stálo kvetoucí město Gomora

vívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost, a pokračuje: „Nemůžete náležet Kristu, jestliže jste neukřižovali své tělo s jeho vášněmi a žádostmi“ (Gal 5,22.24).

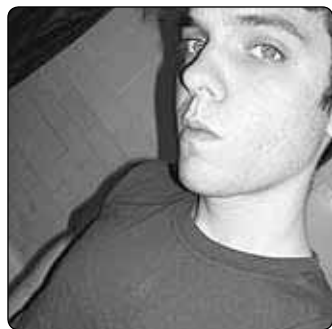
Tuto výzvu je možné snadno špatně pochopit, když ji bereme jako výzvu k samoučelnému úsilí a sebezapírání. Kříž je samozřejmě výzvou k sebezapření, ale to stojí ve službě Boží vůli, která dává ze smrti vzejít životu, a ty, kteří mu důvěřují, uschopňují jít nikoliv po cestě neřesti, nýbrž po cestě ctnosti. Velikonoční tajemství slavíme doopravdy jen tehdy, když mu dáme proniknout tkáň každodenního života. Kdo odmítá podříditi svou vůli v poslušnosti vůli Boží, staví ve skutečnosti překážku do cesty vykoupění. Jako je kříž ústředním vyjádřením výkupné Boží lásky k nám v Ježíši Kristu, tak se spojuje sebezapření homosexuálních mužů a žen s Pánovou obětí a stává se pro ně pramenem sebeoběti, která je chrání před tím životem, jenž je stále více ohrožuje.

Homosexuální osoby jsou povolány stejně jako všichni křesťané k čistému životu. Když se snaží pochopit ve svém životě povahu osobního povolání od Boha, budou slavit svátost pokání s větší věrností a budou tak přijímat nabízenou Boží milost, aby se mohly obrátit a dokonaleji následovat Pána.

Katechismus katolické církve zdůrazňuje, že homosexuální osoby skrze ctnost sebeovládání, jež vychovává k vnitřní svobodě, se mohou a mají skrze modlitbu a svátostnou milost postupně a rozhodně přibližovat ke křesťanské dokonalosti.⁽¹⁶⁾

Církev homosexuálním osobám předkládá cestu osvobození od neřesti. Je to cesta, která realistickým a autentickým způsobem hájí jejich svobodu a důstojnost jakožto lidských bytostí. Ta nachází své potvrzení v rostoucím sociálním jevu, jakým je mezinárodní hnutí „ex gay“, ve kterém se sdružují ti homose-

xuálové, kteří se nechtějí smířit se svým nepřírozeným sklonem. Jedná se zde o autentické hnutí, které vzniklo ve Spojených státech ve sdruženích jako „Exodus international“ a „Courage“: Homosexuálové a exhomosexu-

álové si pomáhají, aby osvobodiváním od homosexuální neřesti dospěli ke změně a zlepšení života.⁽¹⁷⁾

*Vobiscum 2/2001,
přeložil -ls-*

Poznámky:

- (1) List biskupům katolické církve o pastorační péči o homosexuální osoby KPNV 1. 10. 1986.
- (2) Tamt. 11.
- (3) Tamt. č. 7.
- (4) Tomáš Akvinský Summa theologiae I-II 62 1; 2,34 1-2.
- (5) Libertatis conscientiae KPNV 22. 3. 1986, č. 37.
- (6) Tamt. č. 40.
- (7) Marcel De Corte, Inteligenza in pericolo del morte. Řím 1973, s. 15-16.
- (8) Tamt. s. 16-17.
- (9) Tamt. s. 46.
- (10) Tamt.
- (11) Jan Pavel II.: Sollicitudo rei socialis 1987, č. 34.
- (12) KKC.
- (13) List biskupům katolické církve o pastorační péči o homosexuální osoby č. 3, 9, 10 a 17.
- (14) Tamt. 16.
- (15) Tamt. 11 a 12.
- (16) KKC 2359.
- (17) Srov. G.J.M. Van den Aardweg, Omosexualità: verso la liberazione, in: Studi cattolici 1993, s. 812.

K dalšímu řešení problému viz: Andreas Laun (ed.) - Homosexualita z katolického pohledu. Sborník ze zasedání „Církev a homosexualita“, Salzburg 4.-6. 9. 2000. MCM Olomouc 2003.

Mons. ThDr. František Cinek

Vzpomínka ke 40. výročí jeho smrti 3. 9. 1966

ThDr. František Cinek patří ke vzácným osobnostem. Narodil se 20. 7. 1888 ve Stichovicích (farnost Mostkovice, děkanát Prostějov). Na kněze byl vysvěcen v Olomouci 15. 7. 1912. Arcibiskup Antonín Cyril Stojan jej nadchl cyrilometodějskou ideou: Cinek ji učinil náplní svého kněžského srdce a své činnosti v kroměřížském chlapeckém semináři (1912-1921), zvláště pak v Arcibiskupském kněžském semináři v Olomouci (1921-1950). Byl duší všech velehradských aktivit. Přitom působil na Cyrilometodějské teologické fakultě v Olomouci jako suplent, docent a profesor věrouky. Jeho kněžské vystupování i precizní latina byly v souladu se vznešeností nauky, kterou přednášel.

Na začátku války dne 1. 9. 1939 byl krátkodobě vězněn gestapem. Dne 17. 2. 1942 byl znovu zatčen (se třemi dalšími představenými kněžského semináře: s P. Jaroslavem Šumšalem, P. Kamilem Jarošem a ThDr. Antonínem Klevetou) a 4. června 1942 byl odsouzen do vězení. Prošel postupně pěti káznicemi a třemi koncentračními tábory. Dne 13. 4. 1945 byl osvobozen americkou armádou ze solné šachty Gerhardt u Wallbecku. Po návratu domů se stal děkanem Cyrilometodějské teologické fakulty a v letech 1946-1949 prorektorem Univerzity Palackého, na jejímž ustavení měl podstatný podíl. Od bolestného roku 1950 žil v ústraní, v chudobě a v zapomenutí v Mostkovicích jako kněždůchodce.

Zemřel 3. 9. 1966 v Brně (v nemocnici). Pohřben je na velehradském Slavíně.

Z téměř 300 publikovaných knih a odborných pojednání (celkem 6260 stran) vynikají tato díla: Mše svatá v bohoslu-

žebním řádu církevního roku (Olomouc, 1931-1935, 4 svazky, celkem 1970 stran); Arcibiskup Dr. Antonín Cyril Stojan. Život a dílo (Olomouc, 1933, stran 1198); Velehrad víry. Duchovní dějiny Velehradu (Olomouc, 1936, stran 746).

Mimo služební kněžskou činnost působil odborně a kulturně v několika významných institucích a časopisech. Jako zástupce katolické církve v Československu byl odborným referentem na světových eucharistických kongresech v Kartágu (1930), v Dublinu (Irsko 1932), v Budapešti (1933) a na unijním kongresu v Římě (1937).

Kromě mateřského jazyka, který pěstoval s významovou přesností a hlubokou básnickou pestrostí, ovládal němčinu, italštinu, francouzštinu a samozřejmě latinu a řečtinu.

„Svým pozeňnaným dílem se octl hned po boku velkého služebníka Božího A. C. Stojana, se kterým vytvořil dvojici nepodobnou té, kterou představovali naši věrozvěsti.“ (Josef Škrásek v Cinkově životopise Dělník na liše cyrilometodějské, 1996)

Čím déle a hlouběji pozorujeme osobnost Dr. Cinka, tím více je nám zřejmé, že v něm nám

Pán Bůh věnoval vzácnou perlu. Stojíme před Dr. Cinkem jako duchovní trpaslíci. Kdybychom si této kněžské a světecké perly nevážili, mohli bychom se stát nevhodnými k tomu, aby nám Bůh ta-

kové perly nadále ukazoval nebo věnoval. Vděčnost za svaté osobnosti nám dá naději na další Boží přízeň k našemu lidu.

„Jejich těla (totiž těla moudrých) byla v pokoji pohřbena, ale jejich jméno žije v dalších pokoleních. Lidé si budou vypravovat o jejich moudrosti a jejich chválu bude opěvovat shromáždění.“ (Sir 44,14-15)

P. Erich Pepřík

Něco takového dokáže jen Matka

Mladý světlí biskup Julito Cortes přijel do Amsterdamu na pouť k Matce všech národů 7. května 2005. Přivezl s sebou pozdravný list J. E. kardinála Rocarda Vidala. Cítil se velice poctěn, že byl pověřen, aby pronesl slavnostní homilii. Řekl v ní mimo jiné:

Jaké je to požehnání, že jsme zde. Na jedné straně se cítím úplně ubohý, když stojím před vámi, na druhé straně se cítím obdarovaný, že mohu být svědkem tolika svědectví víry, která nás

Matka všech národů

posilují a ukazují, že víra v Boha je živá v srdcích lidí mnoha národností.

Jsem si zcela jist, že je to Panna Maria, která nás sem zavolala jako své děti z mnoha rozličných zemí a která nám požehnala, abychom se stali nástrojem jejího požehnání, až se vrátíme do svých zemí.

Nezáleží na tom, odkud pocházíme, vždyť vykoupením našeho Pána jsme se všichni stali Božími dětmi! Ať už náležíme k jakékoliv rase, díky jedinečnému působení Panny Marie v dějinách spásy jsme všichni jejími dětmi. Velikost Panny Marie v dějinách spásy dokážeme změřit jen tehdy, když se vrátíme k ústřední události vykoupení, ke kříži. Tam pod křížem stála Maria u svého Syna. Na obraze Matky všech národů se kříž nápadně dostává do popředí. Aby nás naučila skutečnosti kříže a vykoupení, měla Panna Maria sama účast na utrpení svého Syna takovým způsobem,

jak je toho schopná jen matka. Dovolte mi, abych vám k tomu vyprávěl tento příběh:

Jeden mladý Korejec zjistil, že jeho rodiče nejsou jeho biologickými rodiči. Začal se proti tomu bouřit, ve škole byl vzdorovitý, dostal se do špatné společnosti a propadl alkoholu a drogám. Rodiče mu domlouvali a vysvětlovali, jak velice ho milují, až jednou po mimořádně tvrdé výměně názorů vytáhla matka ze skříně krabici od bot a vyzvala sy-

na, aby ji otevřel. Byly v ní potahané a zakrvácené šaty. A matka vyprávěla:

Bylo to v době, kdy korejská válka vrcholila. Jistá žena prchala, aby našla skrýš, a tulinla k sobě svoje dítě. Nenašla místo, kam by se mohla skrýt před bombami a střelami. Když už nemohla dále, svlékla svoje šaty a zabalila do nich svoje dítě a něžně ho objala.

Později našli lidé na cestě ležet nahou ženu, která k sobě tuli-

Biskup Julito Cortes

la balíček se šaty. Když jí ho vzali z rukou, uslyšeli pláč dítěte, které matka svou obětí zachránila před zmrznutím. Není to láska až do krajnosti?

Když uslyšel mladý muž svůj vlastní životní příběh, chtěl vidět místo, kde našli jeho a jeho matku. Rodiče ho přivedli k jednomu stromu na kraji cesty, kde ho našli v náručí jeho matky. Klekl si na tomto místě a políbil zemi. Hořce plakal a prosil o odpuštění.

Tak jako tento muž i my často zapomináme, že naše lidská důstojnost, kterou tak často zraňujeme, byla vykoupěna vysokou cenou toho, který byl zbaven lidské důstojnosti, který trpěl a zemřel, abychom my ve svých srdcích opět našli Boží obraz.

A nezapomínáme příliš často, že ten, který za nás trpěl na kříži, měl také matku, která měla účast na jeho utrpení, účast, jakou může mít jen matka? Když si představíme bolest, jakou prožívaly naše matky, aby nás přivedly na svět, je pro nás ještě těžké představit si, jaké utrpení podstoupila Panna Maria, aby nás přivedla k víře ve svého milovaného Syna? Do světa plného iluzí a falešných nadějí přichází Matka všech národů, aby nás naučila, že utrpení je součástí našeho života. Matka všech národů přichází, abychom poznali, že oběť je stavebním materiálem našeho štěstí. Matka všech národů přichází, abychom poznali, že oběť z lásky je prvním vítězstvím nad bolestí.

Z *Vítězstvo srdca* 45/2005
přeložil -lš-

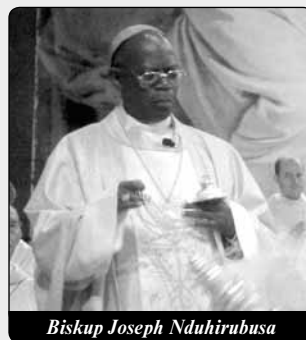
Pozoruhodná odezva

Biskup z Burundi Joseph Nduhirubusa byl očividně poctěn, že slaví 25. výročí svého biskupského svěcení v modlitební den v Amsterdamu 7. května 2005 spolu s přítomnými biskupy, kněžími a věřícími. V minulém roce navštívil kapli Matky všech národů na ulici Diepenbrockstraat a s velikou horlivostí zanesl její úctu do Afriky, do své diecéze. Přišli tam za ním v noci i rebelové, aby si vyprosili obrázek s modlitbou k Matce všech národů.

Při letošní návštěvě prohlásil: „Chci se s vámi podělit o svou radost, že úcta k Matce všech národů nyní nalezla v mé diecézi Ruigi velké přijetí a podivuhodnou odezvu.

Matce všech národů jsme zasvětili jednu základní školu. Zřídili jsme její svatyni, kde křesťané z celého okolí každou sobotu uctívají Matku všech národů modlitbou růžence, obzvláště v měsíci květnu a říjnu. Modlitbu k Matce všech národů jsem osobně přeložil a udělil jí imprimatur. Ve všech farnostech mé diecéze trůní v kostele na viditelném místě pěkný obraz Matky všech národů a její obraz vlastní téměř každá rodina. I když ještě ne zcela všichni dostali její obraz, přeče se všichni modlí její modlitbu alespoň při mši svaté v důkčinění po svatém

přijímání. V naší katedrále je její obraz umístěn před oltářem podobně jako ve svatyni v Amsterdamu.

Biskup Joseph Nduhirubusa

V době občanské války i rebelové přijali modlitbu a modlili se jí. Tak si myslíme a věříme, že Matka všech národů přispěla k tomu, že u nás umlkly zbraně, že nám darovala dobu míru, kterou nyní v Burundi po tolika letech utrpení prožíváme.“

Vítězstvo srdca 45/2005

Kam směřuje katolické vysoké školství?

V úrodných rovinách centrálního Thajska, zhruba 30 km jihovýchodně od hlavního města Bangkoku, se během posledních desetiletí podařilo řeholním následovníkům sv. Ludvíka Grigniona z Montfortu vybudovat moderní katolickou univerzitu zasvěcenou Mariinu nanebevzetí (Assumption University). Toto univerzitní městečko obklopené rýžovými poli a palmovými háji hostilo ve dnech 31. 7. – 4. 8. 2006 reprezentaci katolického vysokého školství ze všech kontinentů, sdruženou v Mezinárodní federaci katolických univerzit (FIUC). V rámci pracovního setkání se přes 250 katolických vysokoškolských pracovníků zabývalo otázkou, čím mohou katolické vysoké školy přispět k vytvoření spravedlivější atmosféry v současném světě, vyznačujícím se mnohými bolestnými antagonismy. Na poslání být kvalifikovaným hlasem svědomí současné společnosti nemohou katolické vysoké školy rezignovat, zejména když uvážíme, že tyto instituce mají při svém celkovém počtu 1861 možnost ovlivnit 55 milionů posluchačů, z nichž ke ka-

tolické církvi přísluší pouhých 5 %. K plnění evangelizačního poslání si ovšem katolické vysoké školy musí především obnovit svou katolickou identitu, jak zdůraznil ve svém úvodním projevu prefekt vatikánské Kongregace pro katolickou výchovu kardinál Z. Grocholewski. Detailním rozбором prostředí, do něhož Kristova zvěst ve svém vysokoškolském podání směřuje, se na kongresu dále zabývala řada přednášek a diskusí z hlediska sociálně-ekonomického, politologického a mezinárodně-právního. Autor tohoto článku, jakožto jediný účastník z České republiky, ve svém vystoupení mimo jiné připomněl povinnost katolických vysokoškolských institucí hájit demokratické principy. V postkomunistických zemích se totiž vynořil nový zdroj sociální nespravedlnosti spočívající v tom, že společenské dění je rozhodujícím způsobem ovlivňováno z pozadí mnohými nadnárodními finančními kruhy, které však do jejich mocného postavení nikdo demokraticky nezvolil.

*Prof. Dr. Václav Wolf
Ústav dějin UK Praha*

Zahledění do nebe přetvářeli zemi

Krása tyrolské přírody i kultury přitahuje mnohé turisty, kteří se přicházejí osvěžit a načerpat nových sil pro další život ve shonu všedních dnů. Zastavíte se u staré hospody na malé občerstvení a jste v zajímavé společnosti. Barokní dům je celý malovaný a vy můžete hádat jména svých společníků – světců, kteří na vás přátelsky hledí z fresky na zdi. Podobně je zdobená téměř většina domů v obci. I na ty nové ještě zbyl kus té krásy. A tu vás napadne: v jaké atmosféře tu kdysi žili lidé, kteří v tvrdých horských podmínkách vybudovali téměř zemský ráj? Z tvrdé reality života byli zahledění do nebe plného světců a krásy, harmonie a radosti. Znali jejich životní příběhy a příklady. Cítili se dobře v jejich společnosti. Co naplňovalo jejich srdce, to prozářilo i život a promítlo se do jejich prostředí. Vědomí vlastního kulturního bohatství vytvořilo pevné tradice a stále se promítá i do dnešní tvorby.

Dnešní lidé už neznají tvrdost života v chudobě. Mají být za co vděční. Do čeho však jsou zahledění, co naplňuje jejich srdce a co se pak odrazí v kultuře zítřka?

Nákupní bohoslužba supermarketů, odpočinek při hororech plných násilí či televizních seriálech, kde se příklad člověka s morálními zásadami nevyskytuje? Pokusíte se zahledět do budoucnosti vyrostlé z těchto vzorů, a najednou utkáte jako ze špatného snu. To, co nasáváme, má naplnit srdce a vytvořit kulturu zítřka? Kultura bez lásky a harmonie nahání děs, je to kultura smrti, která nezná naději.

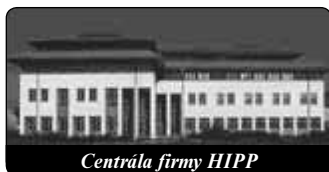
Cítíme se vyspělejší a s osvěcenou povýšeností shlížíme na časy zvané dobou temna, ale nadechnout se krásy, duchovně se povznést a načerpat osvěžení chodíme z plodů kultury baroka. Je-li v nás kousek odpovědnosti vůči dějinám a chceme-li odevzdat dalším generacím aspoň trochu krásy, je snad načase najít zalíbení v lepší společnosti a nepouštět do srdcí kulturní stoky. Ani dnes není od nás nebe daleko. I dnes jsou svatí kolem nás. I dnes se mění ráj srdce otevřená pro Boha. I dnes přebývá Bůh uprostřed těch, kdo přebývají v Ježíšově jménu. Ani dnes to však nejde bez jasných rozhodnutí a osobní námahy pro Boží království.

+ Jan Graubner

Firma HIPP se již čtyřicet let zabývá biologicky čistou výrobou produktů dětské výživy. Pečlivě vybírá pole, kde se nepoužívá chemických a syntetických postřiků, kde se používá přirozená ochrana rostlin a provádějí nejpřísnější kontroly. Dělá to všechno pro zdraví dětí i zdraví životního prostředí.

„Stojím za tím svým jménem.“ Takřka všichni televizní diváci v Německu znají toto heslo Clause Hippa, se kterým tento úspěšný podnikatel nabízí nejrůznější druhy zdravé dětské výživy. O filosofii svého podnikání a hodnotách, jimiž se řídí, přednášel mimo jiné na Katolické vysokoškolské obci v Bambergu. Jeho přednáška měla titul: „Jak ‚správně‘ vydělávat peníze.“

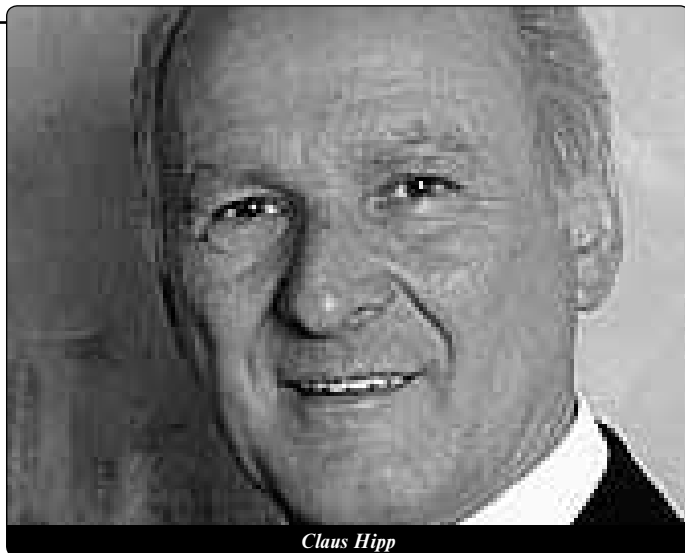
Nejdříve položil Claus Hipp otázku, zda je v dnešní době vůbec možné podnikat s biblickou odpovědností: Mezi stárnoucím obyvatelstvem přibývá těch, o které je třeba pečovat, a sociálnímu systému hrozí zhroucení v důsledku poklesu porodnosti. Za takové situace se snadno rodí požadavek na geneticky změněnou a vydatnější výživu. Claus Hipp vyslovil svůj názor zcela jas-

Centrála firmy HIPP

ně: Neseme odpovědnost za Boží stvoření. Genetika představuje závažný zásah do stvoření, a proto on osobně i jeho podnik ji zásadně odmítá.

„To, co o svých výrobcích slibujeme, to také musíme dodržovat,“ zdůraznil Hipp. Proto se jako výrobce snaží dodržet tu nejlepší kvalitu za přijatelnou cenu. „To, co se ušetří při měsíční produkci levné dětské výživy na úkor její kvality, nevynáší víc než karton cigaret.“ Není však jeho zájmem mluvit špatně o konkurenci. Hipp vsadil ve svém pod-

Claus Hipp

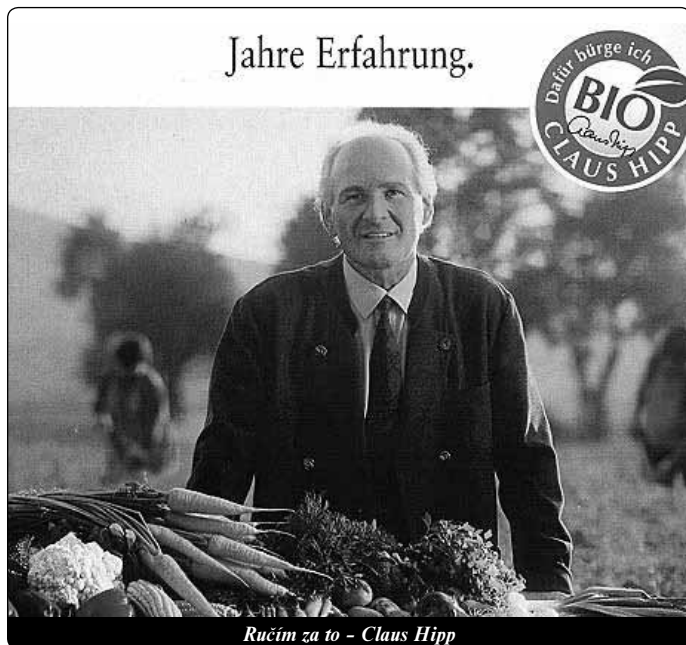
Podnikání s důvěrou v Boha

Známý podnikatel katolík Claus Hipp referoval v Bambergu, jak je možno řídit velký podnik v důvěře v Boha, v šetrnosti k životnímu prostředí a v duchu základních ctností.

niku na inovace a zlepšení a nehodlá vstoupit do nesmyslného konkurenčního boje.

Také zaměstnance ve svém podniku chce vidět spokojené. „Snažíme se, aby naši spolupracovníci mohli sloučit své povol-

ání s rodinou.“ To znamená např., že zaměstnanci si mohou jít z podnikové jídelny a kantýny odnášet také domů. Proto také, když se musíme s někým ze zaměstnanců rozloučit, tak spíše propustíme toho, který je

Ručím za to - Claus Hipp

PRVNÍ PŮSOBIŠTĚ JOSEFA RATZINGERA

První působištěm novokněze Josefa Ratzingera byla farnost svatého Martina v Mnichově – Moosachu, kde zaskakoval čtyři týdny za nemocného kněze. Bydlel přitom v tehdejší staré farní budově. Pak ho kardinál Faulhaber jmenoval kaplanem v Mnichově – Bogenhausenu. Na „první faře“ papeže Benedikta XVI. byla umístěna pamětní deska.

sice zdatnější, ale nemá rodinu, než méně výkonného otce tří dětí. Od svých pracovníků vyžaduje Hipp loyaltitu k podniku, kulturu řeči, schopnost diskutovat a tvořivost. „Když má někdo dobrý nápad, patří odměna jemu a ne jeho nadřízenému.“ Svůj podnik přirovnal Claus Hipp k velkému orchestru: „Každý musí být odborníkem na svůj nástroj. Já jsem dirigent a musím slyšet, kde se hraje falešně, a zasáhnout.“ Při přijímání nových pracovníků sleduje také lidský

aspekt: „Zajímám se, jaké má uchazeč hobby, zda se ve volném čase někde angažuje.“ Má v podniku o 8 % více „učňů“, než předepisuje zákonná norma. „Vidím v tom podíl své společenské odpovědnosti.“ Přitom mají zaměstnanci podniku až třikrát možnost zvýšit své vzdělání a pak pracovat na jiném místě.

Ve vedení podniku prosazuje 67letý manažer čtyři kardinální ctnosti jako nejvyšší zásady: moudrost, spravedlnost, statečnost a umírněnost. Etickou zásadou hospodářského systému musí být stejně tak obecné blaho, jako blaho jednotlivce. Zásady musí být pro všechny jasné a proveditelné. Claus Hipp zdůraznil zásadní význam mravně

Firemní logo

odpovědného a sociálního jednání i v podmínkách hospodářské soutěže. Prosazuje úctu a šetrnost ke stvoření nejen v oblasti genové techniky. Jeho podnik používá energii výlučně z obnovitelných zdrojů. „Snažím se také šetřit vodu a energii.“ To platí i pro malý podnik. „Kdybych o to nedbal od samého začátku podnikání, nemohl bych dnes konkurovat velkým podnikům ve svém oboru. Bez velké důvěry v Boha by z podnikání nebylo nic.“

*Podle Kath-net
připravil -lš-*

NÁZOR VÝZNAMNÉHO MARIOLOGA

Významný římský teolog a mariolog profesor Stefano de Fiores prohlásil v rozhovoru pro časopis „Familia Cristiana“, že se v Medjugorje jedná zcela jistě o významnou náboženskou záležitost. Medjugorje přitahuje jak lidi, kteří hledají víru, tak i ty, kteří hluboce prožívají křesťanství. Pokud se chceme opírat o Písmo svaté, nesmíme přehlížet skutečnost, že Duch Svatý vždy rozdává dary pro výstavbu církevního společenství. Nezájem o takové hnutí, jakým je Medjugorje, kde se zřejmě jedná o významné proroctví, není postoj, který odpovídá evangeliu. Mariánská zjevení nedělají nic jiného, než že probouzejí bdělost Církve, aby nezůstala nepřipravena na budoucnost a možná ohrožení. Biskup Perič překroutil tzv. zadarské prohlášení, které podepsali chorvatští biskupové v roce 1991. Z prohlášení, že „zatím nelze potvrdit nadpřirozený charakter zjevení“, udělal výrok, že „bylo potvrzeno, že se nejedná o nadpřirozený charakter“ tohoto fenoménu. Na to odpověděl tehdejší sekretář Kongregace pro nauku víry Tarcisio Bertone, že se jedná o Peričův soukromý názor. Na námitku, že zjevení trvají již příliš dlouho, profesor De Fiores odpověděl: „Lidem nepřisluší, aby posuzovali jednání Matky Boží. Ctihodná Benoite Rencurelová v Laus (Francie) měla v 17. století zjevení Panny Marie, která trvala 54 let. Pokud se uskuteční trvalé znamení, o kterém vizionáři hovořili, jistě to usnadní a urychlí konečné uznání.“

PAPEŽOVO INTERVIEW

Benedikt XVI. odpovídal v obširném rozhovoru na otázky novinářů před svou cestou do rodného Bavorska. Rozhovor vysílala televize 13. srpna. V Německu sledovalo interview 6 milionů diváků, v Rakousku 320 000. Přenášely ho také různé rozhlasové stanice.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

věnovat až v závěru života, až budeme mít na to více času a budeme se chystat na věčnost, je silně poznamenaná sobectvím. My potřebujeme být svatí a Bohu co nevíce podobní ještě dříve, než s ním vstoupíme do spolupráce při plození, tvorbě a formování nového člověka. Bůh nás potřebuje jako své důvěryhodné obrazy a představitele, musíme mu umožnit, aby zcela naplnil naše srdce a přecházel pak přesvědčivě a účinně z našich očí do očí dítěte, aby i do jeho srdce vstoupil a přebýval v něm. Jestliže i nám hřích zkalil oko, je třeba vynaložit všechno úsilí, aby se opět očistilo a rozjasnilo. Nemáme času nazbyt. Čekají na nás nanejvýš čestné a nanejvýš odpovědné úkoly: položit základ věčného života s Bohem a v Bohu v nové generaci.

To jsou perspektivy, na které má mladý křesťan vážně myslet ještě dříve, než „si začne s nějakou známostí“. Musí si být vědom, že si hledá partnera pro něco mnohem většího a vznešenějšího a radostnějšího, než jen pro společný život a pohlavní soužití. Znamená to hledat partnera a připravovat se spolu s ním pro založení domácí školy svatosti, pro vybudování zahrady ctností, ve které budou moci vyrůst opravdové Boží děti, partnera pro rodinné společenství, které je viditelným obrazem nejsvětějšího Společenství a jednoty božských osob v Nejsvětější Trojici. To nejsou nějaké lidsky vykonstruované superlativy, ale to jsou Bohem dané reality a požadavky, je to sama podstata evangelia. To nám oznámil a daroval Boží Syn. To je ono Boží království, které máme hledat především, aby nám pak všechno ostatní mohlo být přidáno. Kolik opravdových milostí a radostí tu Bůh svým dětem nabízí, aby je nehledaly tam, kde jim hrozí záhuba! Na druhé straně je nám svěřena velká odpovědnost, neboť jde opravdu o mnoho: o ochranu toho, co je

Bohu nejdražší a co světuje do naší péče.

„Dědičný hřích“ má svou duchovní, ale také konkrétní podobu. Hřích se dědí z pokolení na pokolení. Je to ona podoba pohoršení maličkých, před kterou nás Pán tak důrazně varuje. Pohoršení sice musí přijít, ale běda tomu, skrze koho přichází, a běda mu tím více, čím dříve přichází, aby dítěti „zkalilo oko“. Podobné úsilí, jaké vynakládáme, abychom dítě uchránili před nejrůznějšími nákazami, a očkujeme je, aby bylo imunní proti nebezpečným chorobám, potřebuje i jeho srdce a duše.

Složkami zajišťujícími imunitu duše jsou v síle vyprošované milosti radost z Boha, hloubka zážitku jeho přítomnosti a pevnost přesvědčení o nenahraditelnosti jeho vše překračující lásky. Je jen jediná cesta, jak jimi dítě vyzbrojit: S darem manželství a rodičovství jsme přijali vznešený a nenahraditelný úkol přesadit tyto zkušenosti, tyto opravdové prožitky, jistoty a přesvědčení ze svého srdce do srdce dítěte. Dříve než přijdou ke slovu slova, musí zde být jistoty srdce, aby proudily z očí do očí. Jak dobře jsou na tom ty šťastné děti, které zatouží poznávat Boha, protože chtějí vědět co nejvíce o tom, kterého již milují. Poznávání, které není podněcováno a vedeno především láskou, není zdaleka tak plodné, a není vůbec jisté, zda tuto lásku opravdu probudí.

Mělo by být samozřejmou starostí křesťanských rodičů, aby pro své dorůstající děti včas vyhledávali a připravovali prostředí, ve kterém najdou takové společníky, kteří jsou jednoho smýšlení a jsou jeden druhému oporou a příkladem života s Bohem.

Naše děti budou nicméně dříve nebo později konfrontovány s vrstevníky a s prostředím stojícím na zcela jiných základech, zcela jiných jistotách, hodnotách a přesvědčeních. Na jejich před-

chozím životě a pozitivních prožitcích a zkušenostech v našem rodinném společenství bude záležet, zda je pak zaskočí zklamání, že se jim nedostalo toho, co vidí u druhých, nebo zda pocítí radost a vděčnost, že získaly a mají daleko více důvodů k radosti, zda jim nebude líto sebe, ale naopak těch druhých, že byli ochuzeni o tak velké a nenahraditelné Boží dary, hodnoty a jistoty. To všechno by mladí lidé měli vědět ještě dříve, než si začnou hledat svého životního partnera, aby za hlavní kritérium pokládali požadavek spojit se pro život s partnerem stejné víry a stejného smýšlení a stejných tužeb. „Katechismus“ před sňatkem na této volbě již sotva co změní.

Jen ten, kdo nepoznal a nezaživil pravou radost, vynakládá mnoho úsilí a prostředků, aby si zajistil nějaké náhražky. Ti všichni by však už z našich očí měli vyčíst, že opravdová a nezkalená radost nejen existuje, ale je dostupná, dosažitelná každému, kdo je ochoten otevřít se Původci vši radosti. Nejsou to jen nekřesťané, kteří nepoznali a nezažili její pravou podstatu. I my umíme chodit slepí a hluší kolem vlastních pokladů. Tak se stává, že místo abychom hledali perly ve své víře a ve své Církvi, pachtíme se za cizím pozlátkem. Přemýšlíme a hledáme, co mladým lidem nabídnout, abychom je přitáhli a získali. A tak si bereme někdy vzor z oněch náhradních „obřadů“, kterými šidí lidi svět bez Boha, s jejich rámostem, efekty a moderátory. Jejich oči jsou však přitom zakalené a hovoří o strachu a narůstající prázdnotě. Tady nemáme co získat. Styk s Bohem nepotřebuje aparatury na umocnění hluku, nýbrž spíše ztišení a zbystření sluchu. Abychom začali nacházet a prožívat opravdovou radost, je třeba, abychom do středu bohoslužeb stejně jako do středu svého života nestavěli sebe, ale našeho Boha, Stvořitele, Otce a nejvyššího a nejdobrotivějšího Pána.

-š-

Poutní místo a letovisko Skála Panny Marie (Mariastein) leží v překrásném, hlubokém a lesními stráněmi obklopeném údolí, v severní části území městečka Spálova, v těsné blízkosti řeky Odry, která zde tvoří starou zemskou hranici mezi Moravou a Slezskem. O počátku poutního místa se dochovala řada zbožných pověstí a legend ve Spálově i v okolních obcích.

Ke konci třicetileté války, v době švédských válek (1642 až 1648) byl podle pověsti ve zdejší skalní jeskyni vodou z jejího pramene zázračně uzdraven a zachráněn před smrtí raněný a vysílený voják, a to na přímluvu Panny Marie, která se mu zde zjevila po jeho vroucích modlitbách. V té době byl správcem fary ve Spálově řádový kněz - augustinián z Fulneka Jiří Václav Wolf (1636-1655). Zpráva o zázračném uzdravení vojáka se roznesla brzy ze Spálova po celém okolí. Mlynář z blízkého spálovského mlýna pořídil prý do jeskyňky obraz P. Marie a jeho chromý „mlynářčik“ z téhož mlýna o toto místo vzorně pečoval a chodil se sem pravidelně modlit, protože do Spálova do kostela bylo pro něho velmi těžké docházet. Postupem času se k milostivému obrazu P. Marie přicházelo modlit a prosit o pomoc v nemocech a strastech stále více a více poutníků z celého okolí.

Spálovská fara a farní kostel sv. Jakuba Staršího jsou velmi starého založení. Písemné doklady o nich sahají do doby od roku 1378 do roku 1408. V letech 1732-1734 byl starší kostel přestavěn a zvětšen na barokní chrám v dnešní podobě. Nově byla postavena loď a věž, a zůstalo dochováno jen starší gotické kněžiště ze 16. století. Stavbu kostela prováděl zednický mistr Matyáš Schwarz z Olomouce, farářem byl 1733 až 1749 Augustin Ambrož Handka, rodák z Nového Jičina.

Pověst udává, že po postavení chrámu se rozhodli obyvatelé

Poutní místo Panny Marie ve Skále

Pověsti a skutečnosti

Spálova přenést zázračný obraz P. Marie do svého obnoveného farního kostela. Dále pověst vypravuje, že obraz byl třikrát přenesen do Spálova na oltář, ale pokaždé záhadně zmizel i z označeného kostela a byl vždy opět nalezen ve Skále u Odry. To bylo považováno za přání Bohoro-

dičky a od té doby byl již obraz ponechán trvale na původním místě. Spálovští se zavázali konat každoročně 8. září pouť ke Skále P. Marie. O konání těchto poutí jsou dochovány zápisy v Pořadu služeb Božích.

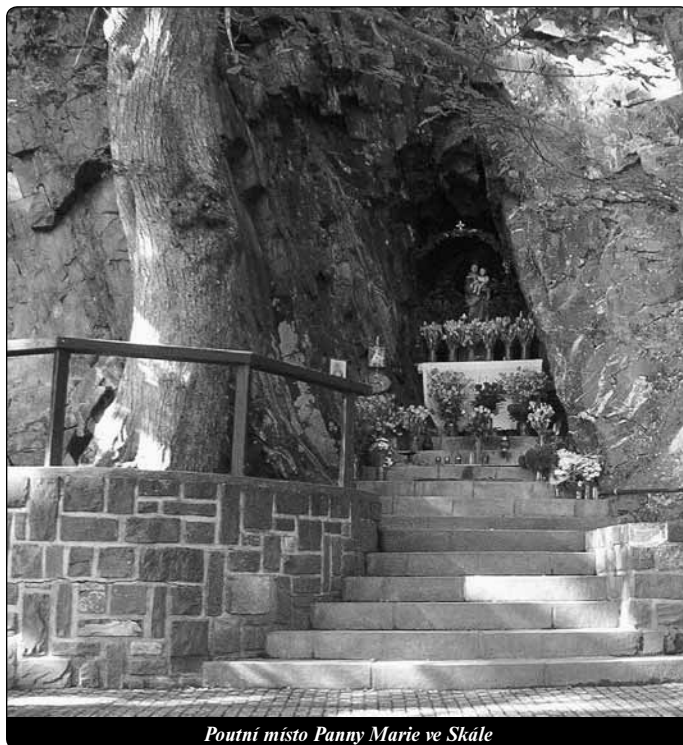
Protože lidé byli přesvědčeni o léčivých účincích zdejší vody,

postavila zde spálovská vrchnost (Mořic, svob. pán Závist z Osenic, 1841-1873) vanové lázně k využívání vodoléčby, která byla v minulém století všeobecně uznávána a používána. Tyto vanové lázně jsou písemně doloženy již k roku 1848 a léčil v nich vodou a koupelemi první spálovský vrchnostenský lékař Laurenz (Vavřinec) Tichý, jehož pomník stojí u zdi sakristie spálovského kostela. První malá hospoda u Skály P. Marie čp. 210 byla postavena v roce 1852 a jejím prvním hostinským byl Josef Böss, bývalý panský sluha a stolař na spálovském zámku, rodák z Valašského Meziříčí. Dřevěné vanové lázně zničil později požár a nebyly již bohužel více obnoveny.

Původní obraz P. Marie byl před 100 lety nahrazen kamennou sochou P. Marie s Ježíškem v náručí, kterou dala udělat v obci Gurawa v Haliči (dnešní Polsko) u tamního kamenosochaře majitelka hostince Marie Futschiková, roz. Bössová, a jež stojí podnes na oltáři v jeskyni. Socha byla přivezena koncem 80. let, nedlouho před rokem 1891, kdy byla dokončena stavba dráhy Suchdol - Budišov, a musela být proto ze Suchdola přivezena selským povozem. Při dopravě přes kamenitý brod v Odře u Klokočůvku byla nárazy vozů poškozena (ulomila se hlava) a musela být před postavením na oltář nejprve opravena.

Zajímavou památkou je kamenná kruhová nádržka na pramenitou vodu vytékající z jeskyň. Podle starých vyprávěčů je to prý původní kamenná křtitelnice ze spálovského kostela, která sloužila svému původnímu účelu do roku 1619, kdy byla nahrazena renesanční cínovou křtitelnicí, jež je v kostele dodnes.

Podle internetových stránek obce Spálov

Poutní místo Panny Marie ve Skále

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 2

jiného, co přejali a čeho se drží: omývání pohárů, džbánů a měděných nádob.

Proto se ho farizeové a učitelé Zákona ptali: „Proč se tvoji učedníci nechovají podle podání předků, ale jedí obřadně nečistýma rukama?“

Odpověděl jim: „Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš, jak je psáno: Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mne. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními. Opustili jste přikázání Boží a držíte se podání lidského.“

Ježíš zase k sobě přivolal zástup a řekl jim: „Slyšte mě všichni a pochopte! Člověka nemůže poskvřnit nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvřňuje. Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, opovržlivost. Všechno to zlé vychází z nitra a člověka poskvřňuje.“

PODZIMNÍ FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY – OLOMOUČ 2006

XIII. ročník – 23. 9. – 14. 10. 2006

Pod záštitou arcibiskupa olomouckého a metropolitě moravského Mons. Jana Graubnera, za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky pořádá Umělecká agentura ARS VIVA, spoluorganizátor Olomoucký kraj a Statutární město Olomouc.

Sobota 23. 9. 2006 chrám sv. Michala, 19.00 hod. **130/90 Kč**

J. Haydn: Mše C dur „Cecilská“

Sólisté: E. Dřízgová, H. Štolfová-Bandová, J. Kundlák, M. Gurbal
Spevácký zbor mesta Bratislavy
Jihočeská komorní filharmonie České Budějovice
Dirigent: **W. Kobéra (Rakousko)**

Středa 27. 9. 2006 dóm sv. Václava, 19.00 hod. **100/70 Kč**

Z. Pololánek: Hymny ke svatým patronům

Severočeský filharmonický sbor, V. Kovář a J. Strakoš – varhany
Sbormistr: **J. Zadina**

Sobota 30. 9. 2006 chrám sv. Cyrila a Metoděje, 19.00 hod. **120/80 Kč**

Z. Kodály: Missa brevis C dur

M. Reger: Fantasie a fuga d-moll, op. 135 b

W. A. Mozart: Davide penitente, kantáta KV 469

Sólisté: E. Gazdíková, L. Vítková, M. Šrejma; J. Tůma – varhany
Komorní sbor Českého rozhlasu
Státní komorní orchestr Žilina
Dirigenti: **Š. Britvík a J. M. Krygel**

Úterý 3. 10. 2006 chrám P. M. Sněžné, 19.00 hod. **100/70 Kč**

B. Martinů: Hora tří světél

A. Bruckner: Duchovní moteta

Sólisté: E. Daňhelová, M. Vrbová, T. Badura; J. Dušek – recitace
M. Jakubiček – varhany; Český filharmonický sbor; sbormistr: **P. Fiala**

Sobota 7. 10. 2006 Klášterní Hradisko, 19.00 hod. **150 Kč**

W. A. Mozart: Adagio a Fuga KV 546

D. Šostakovič: Komorní symfonie

S. Barber: Adagio pro smyčcový orchestr, op. 11

R. Twardowski: Mariánský triptych

L. Janáček: Suita pro smyčce

Slovenský komorní orchestr B. Warchala
Umělecký vedoucí: **E. Danel**

Sobota 14. 10. 2006 chrám sv. Mořice, 19.00 hod. **180/130 Kč**

G. Verdi: Requiem

Sólisté: A. Kohútová, M. Beňačková, M. Lehotský, Z. Plech
Slovenský filharmonický sbor
Symfonický orchestr Českého rozhlasu
Dirigent: **S. Macura**

Informace a hromadné objednávky vstupenek – ARS VIVA
tř. 1. máje 5, 772 00 Olomouc, tel.: 585 220 645, 608 772 142
e-mail: arsviva@olomouc.cz

www.sacredmusicfestival.net, www.hudba.olomouc.cz

Předprodej v podloubí radnice – tel.: 585 513 392

Tradiční mariánská pouť na Svatý Kopeček u Mikulova 3. 9. 2006

Program: Farní kostel sv. Václava – 7.00 a 8.00 mše svatá za poutníky
● 9.15 odejde od kostela sv. Václava krojovaný průvod se sochou Černé Loretánské Madony na Svatý Kopeček ● 13.30 mariánská pobožnost ● 14.00 W. A. Mozart: Te Deum – závěrečný koncert festivalu KAMPANILA.

Svatý Kopeček – 9.15 mše svatá za poutníky v kostele sv. Šebestiána
● 10.30 hlavní poutní mše svatá na návrší Svatého Kopečku, svátostné požehnání ● příležitost k přijetí svátosti smíření během všech bohoslužeb.

Duchovní správa poutního kostela **sv. Jakuba Většího a sv. Anny ve Starém Vodě** oznamuje, že poutní mše svatá ze svátku Narození Panny Marie se bude konat v neděli 10. září 2006 v 15 hodin.

„Záračná medailka“ – přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) – 890 Kč, střední (16 mm) – 1 450 Kč, velká (19 mm) – 2 300 Kč. Zlaté růžencové prsteny – cca 2 300 Kč (podle váhy). Zasiíláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Wolke-rova 48, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

Liturgická čtení

Neděle 3. 9. – 22. neděle v mezidobí

1. čt.: Dt 4,1–2.6–8

Ž 15(14),2–3a.3b–4.5bc

Odp.: 1a (*Hospodine, kdo smí prodlévat v tvém stánku?*)

2. čt.: Jak 1,17–18.21b–22.27

Ev.: Mk 7,1–8.14–15.21–23

Slovo na den: Člověka nemůže poskvrnit nic, co do něho vchází zvenčí.

Pondělí 4. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 2,1–5

Ž 119(118),97.98.99.100.101.102

Odp.: 97a (*Jak miluji tvůj zákon, Hospodine!*)

Ev.: Lk 4,16–30

Slovo na den: Proto mě pomazal.

Úterý 5. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 2,10b–16

Ž 145(144),8–9.10–11.12–13ab.13cd–14

Odp.: 17a (*Spravedlivý je Hospodin ve všech svých cestách.*)

Ev.: Lk 4,31–37

Slovo na den: Svrchovanou mocí poroučí nečistým duchům, a vyjdou.

Středa 6. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 3,1–9

Ž 33(32),12–13.14–15.20–21

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

Ev.: Lk 4,38–44

Slovo na den: On se nad ní sklonil.

Čtvrtek 7. 9. – nez. pam. sv. Melichara Grodeckého

1. čt.: 1 Kor 3,18–23

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

Odp.: 1a (*Hospodinu náleží země i to, co je na ní.*)

Ev.: Lk 5,1–11

Slovo na den: Požádal ho, aby trochu odrazil od břehu.

Pátek 8. 9. – svátek Narození P. Marie

1. čt.: Mich 5,1–4a nebo Řím 8,28–30

Ž 13(12),6ab.6cd

Odp.: Iz 61,10 (*Radostí jáším v Pánu.*)

Ev.: Mt 1,1–16.18–23

Slovo na den: To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán.

Sobota 9. 9. – nez. pam. sv. Petra

Klavera nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 1 Kor 4,6–15

Ž 145(144),17–18.19–20.21

Odp.: 18a (*Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají.*)

Ev.: Lk 6,1–5

Slovo na den: Proč děláte, co se v sobotu nesmí?

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	3. 9.	4. 9.	5. 9.	6. 9.	7. 9.	8. 9.	9. 9.
Antifona	919	934	949	964	980	1493	1666
Žalm	784	783	783	784	784	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	949	964	981	1494	1666
Antifony	920	935	950	965	981	1494	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	985	1495	1668
Antifona k Zach. kantiku	713	939	953	969	985	1495	1669
Prosby	924	939	953	969	985	1655	1655
Záv. modlitba	713	939	954	970	1493	1495	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	792	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1495	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1496	1021
Záv. modlitba	713	943	957	973	990	1495	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	944	959	975	991	1024
Antifony	916	929	945	960	976	992	1025
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	995	1027
Ant. ke kant. P. M.	713	713	948	962	979	995	1498
Prosby	918	933	948	963	979	995	1664
Záv. modlitba	713	713	948	963	980	1493	1495
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

„NÁRODNÍ“ NÁBOŽENSTVÍ
A DR. FRANTIŠEK CINEK

Malý výbor z myšlenek spirituála kněžského semináře v Olomouci a později děkana CM bohoslovecké fakulty, současníka arcibiskupa Stojana. Jsou zde zachyceny poměry u nás po roce 1918. Vydal P. Alois Kotek vlastním nákladem v edici Životem.

Brož., A5, 16 stran, 6 Kč

CÍRKEVNÍ DĚJINY ČESKÉ PODLE DR. ZLÁMALA
A DR. ŠPIRKA 1 A 2

Uspořádal P. Alois Kotek

První díl dvou samostatných brožurek shrnuje nejdůležitější fakta z období počátků křesťanství u nás až po dobu husitskou. Druhý díl se zabývá časovým úsekem od doby barokní katolicity až po pražské jaro 1968. Jednotlivé díly se prodávají i samostatně. Vlastním nákladem vydal P. Alois Kotek.

Brož., A5, díl 1 - 48 stran, 19 Kč, díl 2 - 60 stran, 23 Kč

ŽIJÍ V ŘECKÝCH I BARBARSKÝCH MĚSTECH

Uspořádal P. Alois Kotek

Úkolem brožurky je velmi stručnou formou ukázat historii katolické církve od jejího vzniku až po Jana Husa. Jde spíše o hesla, která mohou být podnětem k dalšímu podrobnějšímu studiu. Vyšlo v edici Životem.

Brož., A5, 20 stran, 6 Kč

NÁVRATY K VÍŘE SV. CYRILA A METODĚJE

Brožurka, která velmi stručně podává informace o období rekatolizace v českých zemích. Vydal P. Alois Kotek vlastním nákladem v edici Životem.

Brož., A5, 16 stran, 6 Kč

BÁSNĚ PŘEVÁŽNĚ PRO DĚTI

Čeněk Maria Tomiško

Výbor z díla katolického kněze (1905-1949). Vysázeno převážně velkým písmem, aby text byl snadno čitelný i pro děti. Vydal P. Alois Kotek vlastním nákladem v edici Životem.

Brož., A5, 16 stran, 6 Kč

Z LÁSKY NEJKRÁSNEJŠÍ

Čeněk Maria Tomiško vyzpíval ve svých mariánských básních všechnu svou horoucí lásku k Tě Nejkrásnější, jak původně zněl název této sbírky básní, k Panně a Matce - Marii. Pro větší přehlednost jsou básně rozděleny do pěti tematických celků. V prvním z nich vyjadřuje otec Tomiško, čím byla Maria v jeho životě již od nejranějšího dětství. V druhém načrtává hlavní rysy z jejího života, třetí část je věnování mládí a ženám, v nichž vidí Kristův kněz Mariiny sestry. Ve čtvrtém celku promlouvá kněžské srdce básníkovo, v závěru pak zaznívá vlastenecký tón a básníkovo přesvědčení, že jeho básně nebudou duším bez užitku. Do tisku připravil P. Alois Kotek.

Brož., A5, 64 stran, 14 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.